உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 1st and 3d Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உ. டித். சதீசிகை. உசு] சூஆசஉ ஙரூ. மார்கழி. யடு, தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, December 15, 1842. [Vol. II. No. 24.

To the Editors of the "Morning Star."

Gentlemen,

I send you for publication the following address "*on the advantages of European sciences to the natives of Ceylon*," delivered on the 5th of October 1842, at the public annual exhibition of the American Mission Seminary at Batticotta.

Batticotta Seminary Yours truly,
November 1842. John White.

"ON THE ADVANTAGES OF THE EUROPEAN SCIENCES TO THE NATIVES OF CEYLON."

Gentlemen and Ladies,

Permit me to call your attention for a few minutes to a subject which has a direct bearing upon the system of education which is so happily commenced in this island by the missionaries and the government. I feel incompetent to do justice to the subject, and yet hoping that you will be generous enough to pardon my defects, I have gladly assumed the task. The subject is, the advantages of the European sciences to the natives of this island.

When we take a survey of the works of nature, we see that there is an ascending scale of being.—We trace this from the smallest herbs to the largest trees, and from the smallest animalcula to man, and find an excellent and designed gradation pervading the whole. And man, the lord of the world, is composed of two parts, body and mind united in one. This truth suggests a very important question, which, if well discussed, will aid us in our investigations. viz. Why has God made man an intellectual being? If there was not a particular reason, he might just as well have made him a brute. This question may be fairly and satisfactorily answered by saying that he was made such a being as he is, to glorify God and enjoy him. This truth is the result of the investigations of philosophers, and it is corroborated by the divine revelation. I now proceed to point out the particular sort of advantages derivable from sciences.

Before proceeding to shew the advantages of the European sciences, it will be worth while to premise that science in its most comprehensive sense means knowledge, and in its ordinary sense it means that knowledge reduced to system; that firstly, those sciences which treat of number and quantity may be comprehended under the general term *mathematical science.* 2dly. That which teaches the properties of bodies which we perceive by our senses is called *natural science*; and 3dly. that which teaches the properties of the mind, the intellectual faculties or the feelings and passions which influence life, and a man's duties to himself as an individual, and to others as a member of society, is called *intellectual science. The moral and political sciences* may be comprehended under the latter.

The advantages of the European sciences are in general two-fold, *temporal* and *spiritual.* But if considered in regard to the Hindus, they are three-fold. As for the temporal advantages I will state the following. There is not a man in all the world that does not know and bring to practice at least a small part of each of these sciences. A poor day labourer performs a question in *multiplication* or *rule of three*, while he tries to find out the sum of money he is entitled to receive for a number of day's service, but does not know or remember that he now makes use of a mathematical truth which is the foundation of the most difficult parts of the science. A mechanic is not conscious that the construction of the *T. square* suggests many important truths. The gold dealer and a trader in the bazaar do not consider that the scales or the leavers which they use, were constructed on the most scientific principles, and that it required great mathematical skill to contrive them. The principles on which they were constructed, belong to the science of mechanics. A merchant is required to be a mathematician before he enters into his profession, and without the rules and tables which mathematicians have prepared for them, the sailors cannot navigate their ships. If the science of navigation had been unknown, the Tamil people would still be *as dull* and *barbarous* as any nation in the world, and without this no nation could become wealthy. How high and elevated must have been the minds of those men that contrived the *clock* and the *watch*, the *telescope*, the *electric machinery*, the *telegraph*, the *galvanic battery*, the *steam engine*, and the *steam carriage*, and the *steam boat*, the *air balloon*, the *gun*, the *cannon*, the *cloth manufacturing machinery*, the *printing press*, the *rail roads!* How many facilities have been furnished to the world by students of mathematical and natural sciences. They raised the world from darkness and confusion to light and understanding, and they may therefore be properly called the *reformers of the human race.*

And this age of discovery would be enough, if it could discover to us the path of duty, and lay open the channel in which the quickened energies of the public mind may most safely and beneficently flow forth for reform, and human improvement.

The chief study of man is man; what he is, what his mind is, what are the processes going on in his mind from day to day; what are his feelings, what his opinions are on different subjects, what his mind itself testifies of the works of nature and the design of the universe, are things which do and must attract his consideration. Without the moral sense which God has impressed on man, he would certainly *be a brute, and worse than a brute.* Common sense is the principal foundation of all moral and political laws. From this foundation, structures are erected by the labours of ingenious persons; and hence do we infer, that without a thorough knowledge of the laws which govern the

mind of man, and restrict him to his own rights, and which being reduced to system are called political laws, no man can become an able barrister or statesman. It requires a great mind, and long practice to make one a good lawyer. And hence also do we infer the indispensable necessity to every man of being in a greater or less degree acquainted with the laws of mind as well as government.

I would here remark, that together with a general knowledge of the different sciences, an enterprizing disposition is necessary to make a nation wealthy and prosperous. Why cannot the Tamil people study these sciences and reduce them to practice? What difference is there between an European and a Hindu, but that the former is white, and the latter black? Can we infer from the darkness of a man's complexion that his mind is also dark? Certainly not. Do you not recollect, my dear friends, the ancient history of the Britains? But now, that nation is first among nations in the world. It is powerful among kingdoms, and stretches out its arm over every part of the world. There is no place where its name is not known. Now what is the *cause* of this prosperity? Its superior knowledge and *enterprizing disposition.* The European at a moment's reflection is ready to leave his native shore for the most distant parts of the world even on an enterprize which threatens his life. If he could but find the means he would not hesitate to pay a visit to the inhabitants of Jupiter or of the most distant stars; but the disposition of a Tamil man is quite different. He will not, except from necessity, leave his mother's bosom nor his father's house; and becomes home-sick, if he goes beyond the compound in which he was born.

As an instance of the advantages which have already been derived from sciences, I would refer you to native young men educated in the Seminary. What important situations do they hold. And we may suppose if persons of high attainments and strict fidelity should arise, they might soon fill places of highest honour and responsibility in the service of government.

Another particular advantage which results to the Hindus from the study of European sciences is the following. It annihilates all the doctrines of their false philosophy by immerging them into the gulf of nothings and makes the residue of truth, float on the surface. It sweeps away the superstitious terrors attending the occurrence of eclipses and the changes of the situations of the different planets. It opens to every man's view the whole system of Hindu science, and dissects it so that every one may understand what to receive, and what to reject. It breaks down all the fictitious fabrics which have proceeded from the whimsical brains of the deceitful poets.

Here I would invite your attention to the disadvantages of the Hindu sciences to their possessers. The brahmins regard the sciences as their own exclusive property, and they make a mystery of them to the vulgar, and have always taken the greatest pains to prevent the knowledge of them from spreading among other classes of men. At the same time, they have themselves made no progress in learning beyond their ancestors of the era of Pythagoras, and stand, with the whole body of the Hindus where they did 2,000 years ago. It is worth while to add, that the sciences above referred to, which in ancient times gave so much celebrity to the Hindu philosophers, are astronomy, astrology, and magic. But now to how great an extent have all useful ideas perished from the minds of the Hindus. In Ceylon the researches of educated and Christian students have discovered that there is but little of truth in the native mind on any subject. Their history, chronology, geography, their philosophical notions of matter and mind, and their views of creation and providence, religion and morals, are exceedingly at variance with truth. It is not, however, so much vacuity of mind that we have here to contend with, as plenitude of error—the mind being filled with false theories and systems of geography, astronomy, metaphysics, and theology, all mingled together; the accumulations and perversions of three thousand years—all claiming the same divine origin, infallibility and authority. But as to the advancement of civilization and spiritual improvement after the introduction of the European sciences in this island, we clearly see through all past history and all passing events that Providence is reading us a lesson as to what we should do; therefore my dear friends,

> "Seize upon truth, where'er' tis found,
> Among your friends, among your foes,
> On Christian or on heathen ground,
> The flower's divine, where'er it grows
> Neglect the prickles and assume the rose."

As to the spiritual advantages which would result from the study of European sciences I would state the following:

We have seen that man was made to glorify God and enjoy him. Now if this is the principal end for which man is created, he is of course bound to fulfill the design of his maker. In order to glorify God, it is necessary for men to know him or at least to know some of his attributes. He can know some of his attributes from the word of God. Is this all? no, God has reserved for man other things by which he can see his power and glory displayed. The works of nature display his eternal glory and god-head to such degree, that even an ignorant Hindu may plainly see that there is only one God who created the heavens and the earth with all that is in them; so no one has room to make excuse. Science accompanied by reason and common sense plainly demonstrates to every one that,

> "He who through vast immensity can pierce
> See worlds on worlds compose one universe,
> Observe how system to system runs,
> What other planets circle other suns,
> What varied being peoples every star,"

cannot be represented by any image in the likeness of any thing on the earth or under the earth or above the earth, and that the light of millions of stars cannot equal the glory of his countenance. True science destroys the false doctrines of deism, polytheism, atheism and every imaginary ism in the world, and demonstrates that there is at least as much difference between God and his creatures as the heaven is distant from the earth.

Analogy teaches us that the infinite expanse of space is occupied by stars of different magnitudes, that these stars may be mediums of light and heat to thousands of revolving stars called planets and these planets may be surrounded by a number of secondaries, that all these fixed stars as we call them may have other different mediums and so on *ad infinitum*. That owing to the vast distance of stars, a ray of light passing from one of them will be decillions of years before reaching the earth.

O! how glorious are the works of nature! And how glorious must the great Creator be! Let us observe the exclamation of the Psalmist. In looking at the works of nature, he breaks out in the following strain: "The heavens declare the glory of God, and the firmament showeth his handy work. Day unto day uttereth speech and night unto night showeth knowledge; there is no speech nor language where their voice is not heard. Their line is gone out through all the earth, and their words to the end of the world. In them doth he set a tabernacle for the sun, which is as a bridegroom coming out of his chamber and rejoiceth as a strong man to run a race."

Let the prejudiced Hindu observe for a moment the different laws which govern the solar and other systems, the attraction of gravitation by which they are retained in their different orbits, and the day in which this excellent world will be reduced to nothing, then will he exclaim, "How glorious is our heavenly father who reigns above the skies!" May we therefore be sure that we have such a glorious father in heaven, and prepare to enter into the habitation which shall never be destroyed.

இங்கிலாந்து தேச இராச்சியவிருத்தி.

The influence of Christianity in promoting the wealth and power of Great Britain.

உலகத்தில் இருக்கிற சகல சாதியாருக்குள்ளும் இங்கிலீசுகாரர் பிராஞ்சர் உருசியர் அவுஸ்திரியர் புரிசியர் ஆகிய ஐந்து சாதியாருமே பிரதானமானவர்கள். இவர்களுக்குள் கல்வி வித்தை தத்துவம் முதலிய சகல திறமைகளில் இங்கிலீசுகாரரே அதிகம் விருத்தி அடைந்தவர்களாய் இருக்கிறார்கள். ஐம்பத் தெண்ணூயிரம் (58,000) சதுரமயில் விசாலமுள்ள இங்கிலாந்து தேசமாகிய அவர்கள் இருக்கிற இடம் பெரிய பிரிட்டின தீவின் தென்பகுதியாயிருக்கின்றது. பெருந் தேசப் பகுதிகளுடன் இச்சிறு தீவை ஒத்துப் பார்க்க ஏறக்குறைய (1–600) அறுநூற்றிலொரு பங்காயிருந்தும், அப்பகுதிகளில் (45,007,423) ஏறக்குறைய நாற்பத்தைந்திலட்சம் சதுரமயில் சாலமுள்ள பலபல இராச்சியங்களுக்கு அதிபதிகளாயிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது சண்டைக் கப்பலுகளும் யாபாரக் கப்பல்களிலுஞ் சமுத்திரத்தை நிரப்பிக் கடலைக் கட்டியாளுகிறார்கள். படைசேனையைக்கொண்டு கரையைக் கட்டி ஆளுகிறார்கள். சமுத்திரம் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கின்றது. தேசம் அவர்களைக் கண்டு நடுங்குகின்றது. எதிர்த்த இராச்சியங்களை நிர்மூலம்பண்ணிப்பட்டினங்களைக் கொள்ளையிட்டுக் கோட்டைகளைப் பிடித்துத் தங்கள் அரசாட்சி முறையை ஏற்படுத்துகிறார்கள். முன்னொரு சாதியாரும் எதிர்த்து நில்லாதும் எதிர்த்து நிற்கக்கூடாததுமான சீன இராச்சியத்திலுங் கைவைத்துப் பீரங்கிகளை விட்டுச் சிவர்களைத் தகர்த்துக் கோட்டைகளைப் பிடித்து இராச்சியத்தை அதிரப்பண்ணிவருகிறார்கள். அநேகர் கல்விகளிற் தேறியிருந்தும் முயற்சியான குணமில்லாமற் பெண்டன்மையுள்ளவர்களாயிருக்கிற எங்களையும் எங்கள் சாதியாராகிய இந்து தேசத்தவர்களையும், கொடுங்கோலரசராயிருந்த போட்டுக்கீசர், டச்சர், பிராஞ்சர் சிறிதுவருடத்துக்குமுன் ஆண்டுவந்தார்கள். கோழிக் குஞ்சை இருஞ்சின பராந்து வல்லூறுக்குப் பறிகொடுத்தாப்போல அவர்கள் தாங்கள் பிடித்த தேசங்களை இங்கிலீசுகாரருக்குப் பறிகொடுத்துவிட்டார்கள். இப்பொழுது இந்து தேசத்தார் இவர்களுடைய பிரயாசத்தினாலே கல்விகளிற் பிரதானமாகச் சோதிட சாஸ்திரம், கணக்குச் சாஸ்திரம், சித்திரவேலை முதலியவைகளிற தேறி அதிக சீர்திருத்தமடைந்து வருகிறார்கள். கரையிலாவது கடலிலாவது எத்திசைக்குப் போனாலும் அவ்வவ்விடங்களிலெல்லாம் இங்கிலீசுகாரருடைய கொடி பறக்கிறதைக் காண்கலாம். நாலு பக்கத்திலும் தனது விழுதுகளை ஊன்றிக் கால நீட்சியிலாலே வயிரிப்புக்கொண்டு ஆதித்தனது காங்கையான கிரணத்திற்களித் தன்னிடஞ்சேர்பவர்களுக்கு நிழலைக்கொடுக்குந் தன்மையினையுடைய ஆலவிருட்சத்தைப்போலு ங்கிலீசுகாரருடைய இராச்சியமும் வரவரப் பராக்கிரமமுந் தத்துவமுமுள்ளதாகித் தன்னை அண்டினோரைக் கைவிடாது அநுசரித்து வேண்டிய ஆசீர்வாதங்களையுஞ் சலாக்கியங்களையும் அளிக்குந் தன்மையையுடையதாயிருக்கின்றது. ஆகையினாலே மிகவுஞ் சிறிதான ஓர் தீவில் இருந்துகொண்டு இவ்வளவு விஸ்தாரமான இராச்சியங்களைக் கட்டி ஆளுகிறவர்களுடைய சரித்திரத்தையும் அவர்கள் இவ்வளவு தத்துவசாலிகளானதற்குக் காரணமென்னவென்றுஞ் சுருக்கமாகப் பார்ப்பது மிகவும் பிரயோசனமாயிருக்கும். இங்கிலாந்து தேசத்தின் பூர்வீக குடிகள் ஆசியாவின் நடுப்பகுதியாகிய தாத்தாரி தேசத்திலிருந்து வந்துகுடியேறின காட்டுச்சாதியாயிருந்தார்கள். இந்தச் சாதியார் அநேக வருடக் காலத்துக்கு முன் தேசாசார முறையின்றிக் காடுகளிலே சஞ்சரித்துக் காட்டு மிருகங்களைத் தின்று அவைகளின் தோற்களை உடுத்தியும் அவைகளாற் தங்கள் குடில்களை மேய்ந்தும் முழுதும் அறிவையுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். தேவனுடைய இலட்சணங்களைப் பற்றிக் கருத்தற்றோராய் வீண் பலிகளை அவருக்குச் செலுத்தி முற்றும் விக்கிரக வணக்கக்காரராயிருந்தார்கள். கிறிஸ்தவ ருஷம் (600) அறுநூறு ஆண்டுதொடுத்து, (1,600) ஆயிரத்தறுநூறும் ஆண்டுவரைக்கும் பாப்புமார்க்கம் அவர்களுக்குள்த் தலைப்பட்டிருந்தபடியால் முந்தின அவபத்தியும் அறிவையும் அவர்களை விட்டு நீங்காதிருந்தும் சந்திரனொளியில்லாத மங்குல காலங்களில்ப் பிரவையுள்ள சிலநட்சத்திரங்கள் இடைக்கிடையே மின்னுவதுபோல அறியாமையென்னும இருட்டு நிறைந்த அக்காலங்களில் படிப்பாளிகளும் உண்மையான மார்க்க நெறி உணர்ந்தோருந் தோன்றிப் பாப்பு மார்க்கத்தைத் தள்ளி மனுஷருக்குத் தெளிந்த புத்தியையும் செம்மையான அறிவையும் நீதியுள்ள மார்க்கத்தையுங் கொடுத்து அறியாமையினால வரப்பட்ட அவபத்தியையுங் கொடூரமான ஆளுகையையும் அடிமைத்தனத்தற்குரிய பொல்லாங்குகளையும் மனக்குருட்டாட்டத்தையும் நீக்கி மனுஷருடைய புத்தியை விஸ்தாரமாக்கி வருகிற கிறிஸ்து மார்க்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு தேசாசார ஒழுக்கத்திலும் நன்னடையிலுஞ் சீர்திருந்தி வருகிறார்கள். கிறிஸ்து மார்க்கம் அவர்களுக்குள் அதிகப்பட்டுச்சனங்களும் அதிக சீர்திருத்தமுள்ளவர்களாயும துலங்கின கருமத்தைத் துடர்ந்து முடிப்பவர்களாயும் தத்துவ சாலிகளாயும் சாத்திர சூத்திரம் முதலிய கல்விகளிற் திறத்தவர்களாயும் வருகிறாகள். இவ்விதமாகவே கிறிஸ்து மார்க்கத்தை அநுசரித்து அதிலுலே வரும் அன்னியோன்னிய ஐக்கத்தைச் சாதித்து நடவாதிருப்பார்களேயாகில் அவர்கள் இப்பொழுது இருக்கிற பிரகாரமாய் அதிக தத்துவசாலிகளாயும் படிப்பாளிகளாயும் வரமாட்டார்கள். அதற்கு உதாரணமாகப் போட்டுக்கீசர், முன்னொரு காலத்தில் அதிகம் பலசாலிகளாயிருந்து பல பல தீமைகளைப் பிடித்து ஆண்டுவந்தாலும் பாப்பு மார்க்கம் அவர்களுக்குள்த் தலைப்பட்டிருக்கிறதினால் அவர்கள் அறியாமையுள்ளவர்களானதுமன்றித் தத்துவங்குறைந்தவர்களாயும்போனார்கள். இதற்கு மாறுகக் கிறிஸ்து சாதியாருக்குள் அச்சு முதலிய சூத்திரங்கள் வழியாய் அறிவுவன்னுஞ் சூரியன் தனது கிரணங்களை எங்கும் பரப்புகின்றது.

கிறிஸ்து மார்க்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டபடியால் நட்சத்திரக் கூட்டங்களுக்கு நடுவே சந்திரனுடைய ஒளி மிகவுந் துலாம்பரமாய்த் தோன்றுவதுபோல, உலகத்திலுள்ள சகல சாதியாருக்குள்ளும் இவர்களே மேன்மைகனந் தங்கியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் நாங்களும் இவர்களைப் போலச் சகல காரியத்திலும் வரும்படி பராபரனுடைய கத்தர் அருளிச் செய்த சத்திய வேதாகமம் ஒன்றையே தழுவிநடப்போமாக.

வட்டு நகர் சாஸ்திரப் பள்ளிக்கூடம். E. C.

(Missionary Enterprizes in the South Seas.)

தென் சமுத்திரதீவில்நடந்த சங்கதி.

(Continued from page 283.)

இதற்கு முன்போன பகுதியிலே (இராயதோங்கு) தீவுக்கு நாங்கள் போகமுன்னமே, அவ்விடத்திலிருந்த (பப்பியன்) என்னப்பட்ட போதகனுக்குச் சம்பவித்த காரியங்களைச் சுருக்கமாய் எழுதிக்காட்டுகிறேன். அவன் அந்தத்தீவிலே போயிறங்கினவுடனே சனங்கள் அவனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் இப்பொழுதிருக்கிற (மாகி) இராசாவுடையவீட்டிலே விட்டார்கள். இவன்அங்கே நடந்துபோகிறபோது இவனோடே சேர்ந்துபோன திரட்சனங்களிலொருவன் "இவனுடைய தொப்பியை எனக்கு எடுத்துத்தாவெண்றும்" வேறொருவன் "இவனுடைய சட்டையெனக்கென்றும்" "இவ்விதமாகப் பயமுறுத்திக்கொண்டுபோனார்கள். இராசாஅவனைக்கண்டவுடனே மனிதனே நீ வந்தகாரணமென்னவென்பதை எங்களுக்கு வெளியாய்ச்சொல்லென்று சொன்னார். அப்பொழுது (பப்பியன்) மறுமொழியாகச் சொன்னதாவது (தகத்தியன் சேகாயுத்தி) முதலிய தீவுகளிலிருக்கிறவர்கள் பட்சியினிறகுகளினலுஞ், சிலதுணிகளினலும், மரத்துண்டுகளினலுஞ் செய்திருக்கப்பட்ட விக்கிரகங்களை இப்போ வணங்காமற் கூட்டெரித்ததுமல்லாமல் மெய்யான பராபரனையும், அவர் அனுப்பினகுமாரனையும் வணங்கிவருகிறார்கள். ஆதலால் நீங்களும் அவர்களைப்போல உங்கள் விக்கிரகங்களைச் சுட்டுப்போட்டு, மெய்யான பராபரனையறிந்து அவர் அனுப்பினகுமாரனுகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவினுற் சம்பாதிக்கப்பட்ட இரட்சிப்பையும் உங்களுக்கு அறிவிக்க வந்தேனென்றன். இதைக்கேட்டவுடனே சனங்களெல்லாங் கெம்பிக்கொண்டு அதிசயத்துடனே, என்ன எங்கள் தேவர்களை எரிக்கவோ சொல்லுகிறாய். எங்கள் தேவர்களை எரித்துப்போட்டால் எங்களுக்குத் தேவர்களார்? தேவர்களில்லாமலெங்களைச் சும்மாயிருக்கச் சொல்லுகிறயா? என்று கூக்குரலிட்டார்கள்.

இந்தப்போதகன் சமுசாரச்செபம்வைத்துக்கொண்டு வருகிறகாலங்களிலே வெகுபேர் அதற்குப் போய்வருவார்கள். முதன்முதலிவ்விடத்திலே ஒய்வுநாளிலே பண்ணினபிரசங்கத்துக்குப்பிறகு (உய) அல்லது (உடு) பேர் இவர்களிடத்திற்போய்க் கூடினார்கள். அவர்களிலிப்பொழுது (வலிகோற்று) என்பவருடைய பள்ளிக்கூடத்தை விசாரணைபண்ணுகிறவனும் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலே இராகம்பாடப்பழக்கிறவனுமாய் அவர்களுக் குதவிக்காறியுமாய் இப்போவிருக்கிற இராசாவுக்கு மகனுமாயிருக்கிற (தபித்தான்) என்பவனும் அவர்களுக்குளொருத்தியாயிருந்தாள்.

கொஞ்சநாளைக்குப்பின்பு (பப்பியன்) இருக்கிறவிடத்துக்கு(அ)மயில் தூரத்தில் (அரஇருஞ்ஞ) என்னுங் குறிச்சியிலிருக்கப்பட்ட மலையருகுத் தலைவனுகிய (தின்னோமன்னன்) என்பவன் தான் யேகோவாவாகிய பராபரனையும், இயேசுக்கிறிஸ்துவையும் பற்றிக் கேள்விப்படவிருக்கிறனென்று (பப்பியனை) வரவழைப்பித்தான். அடுத்தகுறிச்சியிலிருக்கிறவர்கள் பலசாவிகளாயிருந்ததினுல் அவர்களிடத்துக் குறிச்சியிலுள்ளவர்களைச் சற்றேஒடுக்கி அவர்களுக்குள்ளவைகளைக் கொள்ளையிட்டுவருவார்கள். இந்தச் சனங்களுக்குக்கிட்டக் கடலிருந்தும்பகலிலே மீன்பிடிக்கப் போகார்கள். போனதேயுண்டானுல் இவர்கள் பிடித்த மீன்களையும் பறித்துச்சிலவேளை அவர்கள் ஜீவனையுங் கொலைசெய்து போடுவார்கள். ஆதலால இவர்கள் கொந்துபோனவர்களாயிருந்ததுமல்லாமற் பணியஇறங்கி மீன்பிடிக்கவும் இராவிலே போகவேணும்.

இந்தப் பிரதானிக்குச் சுவிசேஷத்தின் பிரதான போதனைகளைப் போதித்ததின்மேலக் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ளுகிறதினுலே வரும் பிரயோசனங்களையும் எடுத்துச்சொன்னன். மேலுஞ் சுவிசேஷத்தையேற்றுக்கொள்ளுகிறதினுலே சமாதானம் மனிதருக்குள் அதிகப்படுமென்றும் சமாதானத்தினுலே யாவரும் இனபட்சமாய் நடக்கலாமென்றும், இப்பொழுது சத்துருக்களுக்குப்பயந்து மலையிலே வந்தொதுங்கியிருக்கிற தீர்தானுஞ் சுவிசேஷமபரம்பினுற் கடலுக்குக்கிட்டக் குடியிருக்கலாமென்று (பப்பியன்) சொன்னன். யேகோவாவாகிய பராபரனை வணங்குகிறதற்கும், என்னுடைய விக்கிரகங்களைச் சுட்டுப்போடுவதற்குந் துணிந்தால் ஒருவேளை சனங்கள் இரவில்வந்துஎன்னைக் கொலைபண்ணுவார்களென்று பயப்படுகிறேனென்கிறதாகச் சொன்னன்." அதற்கு மறுமொழியாகப்(பப்பியன்)அப்படிப்பட்டதுந் துவம் ஒருவருக்கும் இல்லாதிருக்கிறதினுலே "நீர் பயப்படத் தேவையில்லை" என்றன்.

அன்றிராத்திரி (பப்பியனும்) அவனுடனே சேர்ந்திருந்தவர்களுஞ் சமுசாரச்செபத்துக்கிருந்ததின்மேல் (பப்பியன்) போய்ப்படுத்திருந்தான். அப்போ (தின்னோமன்) என்னப்பட்டபிரதானி தன்னுடைய விக்கிரகங்களைக்கொண்டு வந்து இவனுக்குக் கிட்டவைத்து, தனக்கு யேகோவாவாகிய பராபரனைப்பற்றிச் செபம்பண்ணப்பழக்கவேணுமென்று கேட்டுக்கொண்டான். அப்போ (பப்பியனும்) மிகவும் பிரியப்பட்டுத் தான் சொல்லுகிற செபத்தை இவனையுஞ் சொல்லச்சொல்லிச் சுருக்கமான ஒருசெபத்தை இருவருஞ்சொன்னார்கள். மறுபடியும் (பப்பியன்) நித்திரையாய்க் கண்மூடுகிறவேளையிலே இந்தப் பிரதானி அவனையெழுப்பி "நீர் சொல்வித்தந்த செபத்தை மறந்துபோனேன்; மறுபடியுமதைச் சற்றே சொல்வித்தாருமென்றன்." அப்படியே அநேகமுறையாய் இவனுக்குச் சொல்லிப் பாடமாக்கிப்போட்டுத் திரும்ப நித்திரைசெய்தான். இவன் மறுபடியும் மறந்துபோய் அந்தச் செபத்தைச் சொல்லுவித்துக்கொள்ள மறுபடியும் அவனை எழுப்பினன். மிகவுந் தொய்ந்துபோனவனுயிருந்தாலும் மறுபடியுமெழும்பி அதைச்சொல்லிக்கொடுத்துப் பாடமாக்கிவிட்டான். (பப்பியனை) வழிவிட்டனுப்ப மற்றநாட்காலமே இந்தப் பிரதானி கூடிக்கொண்டுவருகையில் அன்றிராத்திரிச் சொல்லிக்கொடுத்த செபத்தை வழிவழியே பாடம்பண்ணிக்கொண்டுவந்ததுமல்லாமல் வழிவிட்டு வீட்டுக்குத்திரும்புகையிலுந்தானிக்காரியங்களைக்குறித்துஅதிகமாய்த் தியானிப்பேனென்கிறதாக இவனுக்குச்சொன்னன்.

பின்னுமொருமுறை ஒரு இடத்திலே சனங்களெல்லாருமாய்க் கூடிக் கூத்தாடிக்குரவையிட்டுக்கொண்டு ஒரு விக்கிரகத்துக்குப் பலிசெலுத்திக்கொண்டிருக்கிற தருணத்திலே (பப்பியன்) மிகுந்த தயரியத்துடனே சற்றுமஞ்சாதவனுய் அவர்களுக்குட்சென்று "சனங்களே இவர்களைத் தேவர்களென்று நீங்கள் வணங்காதையுங்களென்றும், இந்த வீண்விக்கிரகங்களுக்கு நீங்களேன் அவ்வளவுபோசனபதார்த்தங்களை அவித்துக்குவிக்கிறீர்களென்றும்" பலனுய்ச்சொன்னன். இதைக்கேட்டுப் பூசாரிகளிலொருவன் "நாங்கள் வணங்குகிற இந்தத் தேவன் புதுமையானதேவன எங்கள் திருவிழா மிகவு மிதற்குவந்ததென்றும்" சொன்னன். (பப்பியன்) இதைக் கேட்டவுடனே யேகோவாவாகிய பராபரன், நீங்கள் வணங்குகிற விக்கிரகங்களின் மதியீனத்தை உங்களுக்குக் காட்டி அவைகளை உங்கள் அடுப்புகளில் விறகுகளாக வைத்தெரிக்கப்பண்ணுகிற காலஞ் சமீபமாயிருக்கிறதென்று சொன்னன். இதைச் சொன்னவுடனே சனங்களுக்குள்ளே மிகுந்த இரைச்சலுண்டாயிற்று. ஆகிலும், பராபரனுடைய குமாரனின்பைக்குறித்து (பப்பியன்) பேசினபோது மிகவுஞ்சாதுவாய்க் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

(பப்பியன்) பேசிமுடிந்தபோது சனங்கள் அவனைப் பலபல கேள்விகளையுங் கேட்டார்கள். அந்தக்கேள்விகளில் ஒன்றெனவாலல் "உங்கள் பராபரனெங்கேயிருக்கிறர்" எனபதே. அதற்குப் (பப்பியன்) மறுமொழியாக "வானம் அவருடைய ஆசனமாயும், பூமியெங்கும் அவருடைய சமுகம் நிறைந்தாயுமிருக்கிறதென்றும், நாங்கள் அவரை எங்களுடைய கண்களினுலே காணக்கூடாதென்றுஞ் சொன்னன். இதைக்கேட்டவுடனே நீவார் சொன்னதென்னவெனில் உங்கள் தெய்வம பூமியை முழுதும் நிரப்பியிருக்கிறதேயானுல ஜீவபிராணிகளெல்லாந் தேவனிலும் முட்டி அவரைக்கனவீனம்பண்ணி நடக்கின்றதல்லவா வென்றார்கள். அதற்குப் (பப்பியன்) மறுமொழியாக, நாங்கள் ஒடுகிறபொழுது வாயு எங்கள்மேல் வீசுகிறதினுல் அதற்கு நோவிலலாததேபோலும் எங்களைச் சுற்றியிருக்கிற சூரியனுடைய கிரணத்தில் தூர்க்கந்தம் வீசினுற்போலந்த வொளி அசுசிப்படாதிருக்கிறதுபோலவும், எங்களுக்கெப்புறத்திலுமிருக்கிற கடவுளின் சாமத்தைக் கனவீனப்படுத்தக்கூடாதென்றன்.

பின்னொருமுறையிலே (பப்பியன்) புதியேற்பாட்டைத் தன்னுடைய கையிலேகொண்டுபோனதைச் சனங்கள் கண்டு "இதோ அங்கே அந்த மனிதன் தன்னுடைய தேவனைக் கையிலேகொண்டுபோகிறன். அது மிகவுமாச்சரியமாயிருக்கிறது. போகிறவிடமெல்லாந் தன்னுடைய கையிலே கொண்டுபோகிறன். எங்கள் தேவர்களோ ஒருவிடத்திலே வைத்தாப்போலே ஓரிரையாயிருந்துவிடுகிறார்கள்" என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுவார்கள். பின்னொருமுறையில் ஜூவன் அவர்கள் கண்களை அந்தப் புத்

தகத்திலே வாசிக்கிறதைச் சனங்கள்கண்டு, அவன் தன் பராபர னுடே பேசிக்கொள்ளுகிறுனென்று அவர்கள் சொல்லிக்கொண் டார்கள். இதற்கு ஐந்துமாதத்தின்மேற் பப்பியுடைய கினே கிதனுகிய (திபிறியோ) என்பவன் அந்தத் தீவிலே இவனுடனே கூ டத்தேவ ஊழியத்தைச் செய்யும்படிவந்து சேர்ந்தான். அப் போ இருவருமாக யோசனேபண்ணி என்ன மோசம்வந்தாலும ப யப்படாதபடிக்கு வசனத்தைத் தீவெங்கும் பிரசங்கம்பண்ணவே ண்டுமென்றும், அதற்கு முன் இருவருமாகத் தீவிலிருக்கிற பிரதா ன தலைமைக்காரரைக்கண்டு தாங்கள் வந்திருக்கிற கோக்கமின னதென்று அவர்களுடனே பேசி அவர்களைத் தனதாக்கவேண்டுமெ னறு நீர்மானித்துக்கொண்டு அவர்களைக் காணப்போனுர்கள். போனவிடங்களிலே சிலர் இவர்களைப் பட்சமாய் நடத்தினர்கள்.

(இன்னும்வரும்.)

COMMUNICATIONS.—கடிதங்கள்.

Hints addressed to Native Preachers, Catechists, and other expounders of the Word of God relative to the manner in which they should prepare their public exercises.

To the Editors of the "Morning Star."

In a former article I brought to the notice of those of your readers who are expounders of the Word of God and preachers of its divine truths *five* brief rules to be attended to previous to penning the first line of a sermon or exposition. Allow me to continue the subject in the way of a few plain hints to be heeded and practised while the exercise is being written.

I. Never put down your thoughts on detatched, loose pieces of paper but have a stitched or bound book in which to record them. Many valuable ideas and illustrations have been lost by this practice of writing them on whatever scrap of paper may be nearest at hand. A word in this place too, as to *penmanship*: let it be neat, clear, and bold. An attention to this thought though not of vital importance will be found of great utility at times.

II. Make it an invariable practice to have near you at all times a *little book* in which you can at any moment and under any circumstances note down a thought that may arise in your mind, an illustration that may be suggested, or a fact that may come before you. "*I will remember that and put it down when I get home.*" This is the exclamation of many, but one that has caused no little sorrow at times. Think of the worth of *one good illustration*! It is invaluable to a public preacher. But that illustration may come at a time you little anticipate and unless you sieze and record it *then* it leaves you not to return. It is said of that profound metaphysician President Edwards, that he has been seen to alight from his horse when riding, sit down by the stump of a tree and put down in a book he always had with him a thought that just occurred, fearing lest he should lose it; and of the poet *Pope*, that he often awaked at midnight-rang a bell-called his servant-and wrote down what then occurred to him, fearing to trust his memory till the dawn.—I know that some will say that this tends to weaken the memory. I am aware that it may produce that result. But if two evils are present avoid the least. Trust your memory (and thus give it exercise and strength) in other ways, but trust it not to retain an important idea, illustration or fact.

III. Never look at a commentary or any explanatory text book until you have not only *thought out* but *put on paper* what you consider to be the meaning of the passage-and in what way you would bring to view the truths it suggests. This is a point of great importance. Commentaries, rightly used, are books of *great*, I should say *unspeakable* value to the Christian teacher-but if they are allowed to *rule* the mind instead of *directing* it-if they are permitted to *suggest* all the thoughts instead of the mind's eliciting them by its own innate energy-they are a curse and not a blessing. The same is true of printed sermons and other text books besides commentaries.

IV. Having by a close examination of each word of the passage ascertained beyond doubt *its first and literal meaning* and having, too, by a careful study of the context and parallel passages-arrived at what you consider the *idea* that was designed to be communicated-and having noted down in a disconnected form (1.) all the thoughts that your own mind excits, and (2) all that you can gain from a commentary, &c. consider well the space of time that is allowed (if any is defined) for the sermon or exposition, and with a view to filling up that time in the most satisfactory manner; select from the crude mass thus thrown together the greatest amount of matter directly connected with the subject and most capable of being clearly explained and strongly enforced. Attempt not to say at one time all that might be said upon a passage, but let the space of time allotted and the character of the audience you are to address guide you wisely on this point. One important truth clearly illustrated and forcibly impressed upon the minds and memories of your hearers is better than an hundred which they hardly understand, and will forget as soon as they leave you. It is said of the sermons of that most eminent preacher Dr. Chalmers, of Scotland-that many of his best discourses contain but two or three ideas. but these he exhibits and illustrates in such a variety of ways that when his hearers go home they cannot forget what they have heard.

V. Make all your remarks bear directly upon the subject before you. Many sermons do not seem to be upon any text in particular. They bring to view such a variety of subjects that though the preacher may have announced his text in the beginning the hearers quite forget or lose sight of it as he goes along. Often repeat our text and connect all your remarks and illustrations directly with it. The following anecdote will bring to view the injurious practice I would have you avoid.-It is said of a preacher that he addressed his audience at one time thus "My hearers, you will find my text in Deut." chapter verse. I will first preach to it-and then through it and then away from it-and then close." He accordingly began with the first chapter of Genesis and stated all the leading facts and doctrines from it to the text-that was preaching to it; he then expounded the passage -that was preaching through it; he then flew off into an exhortation that had nothing to do with the verse in hand—that was preaching away from it; and thus he wound up his sermon. This anecdote too aptly illustrates a great number of sermons preached. Strike out every sentence that is not connected with your text or which does not tend to make more clear or more forcible its meaning.

VI. Sanctify your arguments, appeals, &c. by apt quotations from the Bible.-I say *apt quotations* because many preachers seem to recite texts rather to fill up the time-or aid in completing the sermon than to render clear and forcible the thoughts suggested. Quote just so much as you want and no more, but be careful, (1) that what you do quote is *in the Bible* (This is not an unnecessary caution as I might show if time allowed) and (2) to quote literally. I do not think there is any divine power in mere *words* but you cannot improve the language of the Bible. (I refer now to the English Bible) and moreover if you are arguing a point, your antagonist will not allow you to alter a line or letter of the text as it stands. You will see at once that in order to quote the Bible aptly and correctly you must not only *read* but *study* that volume,-and need I press upon you that duty? Leaving out of view the fact that it is the text book of your profession (as Blackstone's commentaries on Law are to the Barrister, or Sir Ashley Cooper's Lectures to the Surgeon) it is a book you profess to reverence and love above all other volumes. In order to be a successful teacher of the Bible you must be a constant and prayerful student of that Book—"In understanding be men."

VII. Never close a discourse without naming, briefly though it be, in some of its various forms, the mode of salvation through Jesus Christ and the means that must be used in order to obtain the invallable blessings He came to bestow on mankind. This rule is important in all countries but emphatically in *this*, where there may *probably* be persons present who have never before heard a sermon from a Christian teacher and who may seldom if ever hear one again.—That *one* discourse from your lips, may instrumentally open to him the gates of the new Jerusalem; but even though it do not, yet be careful that it allows not his mind to remain in ignorance of Him who *is* "the Way-the Truth—and the Life."

VIII. Never continue to speak merely to fill up the time. I know that necessity almost compels, at times, to such a course—but it is an unhappy necessity, and should be if possible avoided. "*Sit down when you have got through*" is a quaint but excellent motto for every public speaker. W.

LETTERS BY THE REV. D. POOR,

Addressed to his pupils, formerly members of the Batticotta Seminary.

LETTER I.

Introductory.

My young Friends,

For more than a quarter of a century, a large portion of my time has been spent in duties and labours, intimately connected with your maintenance and education. This I have done, not by constraint, but with a willing mind;—not in doubt or despondency, but with confident hope, that the ultimate object aimed at, in my labours with you, will, in due time, be fully realized. Much, however, depends upon the manner, in which you as individuals, and as a body, acquit yourself in life, as to whether I shall have the pleasure or not, of realizing to any great extent, the object of my hopes or wishes, before leaving the field, in which I have hitherto laboured. Under these circumstances, I cannot but cherish a lively interest in your welfare, and a desire to render you, if possible, some futher assistance. An absence of five years from the island, has by no means diminished this feeling of interest in your affairs. On my return, I find many of you advanced to important situations in various departments of society, and removed some to different and distant parts of the island and others to the adjacent continent. I have had opportunity therefore of renewing my acquaintance with but few of you, excepting those in immediate connexion with the American mission. But being desirous of holding further intercourse with you on a variety of subjects, I have resolved, as a substitute for personal intercourse, to address a short series of letters to you, through the medium of the "*Morning Star.*"

The object of these letters will be,

1. To give you an appropriate expression of my *remembrance* of you, and of my continued *interest* in your welfare.

2. To aid you in understanding the novel and peculiar *position* in which you are placed in society, and to turn your attention to some of the more prominent duties arising from the peculiarity of your present circumstances.

3. To invite a reciprocation of views and feelings on your part, that I may the better understand what are your present circumstances, and future prospects, and know something of the results of your experience and observation, thus far on your journey in life.

I address these letters to you through the medium of the "Morning Star," under the impression that a majority of you are subscribers to this publication. It is, you are aware, the first periodical in the Tamil language, published in the island. It was designed, generally for the rising generation

of Tamulians, who have been brought under a course of instruction, but more especially for those, who have enjoyed the advantages of a superior education, and who are supposed to take an interest in the promotion of science and literature, and of other branches of useful information, among their countrymen. It is a publication designed eminently for *yourselves*, for the double purpose of imparting benefit to you, and of furnishing you with a medium, through which you may, as your abilities and circumstances will allow, impart benefit to the community at large. While perusing the pages of the "Star," and reaping the fruits of the labours of others, forget not that it is expected of you, in turn, to contribute something that will be productive of pleasure and profit to others. For "concerning *giving* and *receiving*" you will "remember the words of the Lord Jesus, how he said, *It is more blessed to give, than to receive.*" The object of the "Morning Star," therefore, being similar to that which I have in view in writing these letters you will perceive the propriety of my addressing you through this medium.

For obvious reasons, I purpose to address you in the *English* language only. If you deem the sentiments contained in these letters, worthy the attention of any of your friends, who have not been instructed in that language, you may do them service, by communicating to them the substance of what I write in their own language.

I have marked out to myself a certain course to be pursued in this series of letters, but it will be an object of no importance with me, rigidly to pursue that course, nor to observe any very obvious connexion between the foregoing and succeeding letters. I may occasionally be diverted from the course marked out, either by passing events, or by the suggestion of appropriate topics, which had not been previously suggested to my mind. The principal object at which I shall aim in each letter, will be to furnish some one topic, at least, that shall be worthy of your careful consideration.

Allow me to close this introductory letter with expressions of good will, and best wishes for your welfare.

Tillipally, December 1st, 1842. D. Poor.

[Counsels to the heathen who are opposing the efforts of the Missionaries.]

சதுர் வேதசித்தாந்த சங்கமோ கங்கம்.

உதயதாரகை எடிற்றர் அவர்களுக்குப் பலகாலும் வந்தனம்.

ஐயாவே,—சதுர்வேத சித்தாந்த சபையைச் சார்ந்த இந்துமதசித்தாந்த சபையின் முகாமைத் துரைகளுக்கு எழுதிக்கொள்ளும் இந்நிருபத்துக்குத் தமது பத்திரிகையின்கண் இடங்கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

முன் சொல்லிய சபையார் தங்கள் மனதில் ஆணவங்கொண்டு உண்மையான கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப் பழித்து அத்தை அழித்துப் போடுவோமென்றெண்ணிப் புரளிபண்ணிக்கொண்டு வரும் முயற்சிகளைப் பற்றி, அருணோதயப் பத்திரிகையில் வாசித்தவுடனே நான் சிரித்து அவர்கள் பேரிற்கொண்ட அன்பிலுலேவப்பட்டுச் சிலபுத்திமதிகளை எழுதலுற்றேன். என்னவெனில்,

அப்போஸ்தலர் நடபடி (ஙசு) அதிகாரத்திற் சொல்லிய தியானுள் என்ற தேவியின் சரித்திரத்தை வாசித்தறியவில்லையா? அவளுக்கும் அவள் கோவிலுக்கும் வந்தகூறுபாடுகளையோசித்துப்பாராமல் இருக்கிறீர்களா? அந்த மகத்துவமான கோவிலும் விக்கிரகமும் அதின் ஆராதனைக்காரரும் எங்கே? அதற்கு என்ன சம்பவித்ததென்றறியீர்களா? எவிசாத் தீர்க்கதரிசி காலத்தில் வணங்கப்பட்ட பாகால் விக்கிரகத்தின் செய்தியையுந் தெரியாமல், அறியாமல், உணராமல் வீண் முயற்சிகளைக்கொண்டு மெய்த் தேவனுக்குக் கோபமுண்டாக்கலாமா? அவரால அருளபபட்ட மெய் மார்க்கத்தைக் கொலைத்துப்போடுவோமென்றெண்ணலாமா? எண்ணியுங் கூடுமா? அப்போஸ்தலர் நடபடி ஙு: அதி. ஙஅ, ஙகூ. வச. எல்லாரும் கனம்பெற்றுக்கொண்ட வேதசாஸ்திரியாகிய கமாவியேல் என்னப்பட்ட பரிசேயன் பெரிய சங்கத்தாருக்குச் சொன்ன புத்தி. இத்த மனிதர்களுடைய யோசனை அல்லது இவர்களுடைய கிரியை மனிதராலுண்டானதானால் அது ஒழிந்துபோம். அது பராபரனுலுண்டானால் அதை நீங்கள் ஒழித்துப்போடமாட்டீர்கள். ஆகையால் நீங்கள் பராபரனுடே போர்செய்கிறவர்களாய்க் காணப்படாதபடிக்கு இவர்களுக்கு ஒன்னுஞ் செய்யாமல் விடுங்களென்னுன் என்பதை அறியீர்களும்பொலும். மேலும், அப்போஸ். ஙூ. அதி. ஙக, ஙச. வச. அப்பொழுது ஏரோதையானவன் இராச அங்கியைத் தரித்துக்கொண்டு சிங்காசனத்தின் மேல் உளுக்காந்து அவர்களுக்குப் பிரசங்கம்பண்ணினுன். அதற்குச் சனங்கள் இது ஒரு மனிதனுடைய சத்தமல்லத் தேவனுடைய சத்தமேயென்று கூப்பிட்டார்கள். அவன் பராபரனுக்கே புகழ்ச்சியுண்டாவதாகவென்று அறிக்கையிடாதபடியினுலே உடனே கர்த்தருடைய தூதன் அவனை அடித்தான். அவன் புழுக்களாலே தின்னப்பட்டிறந்தான். பராபரனுடைய வசனம் வளர்ந்து பெருகுகிறதை ஒருக்காலும் வாசித்தறியவில்லையா. பயப்படாமலுமிருக்கிறீர்களா?

மேலும் அப்போஸ்தலனுகிய பவுல் கிறிஸ்தவர்களை உபத்திரப்படுத்தும்படி தமஸ்கு ஊருக்குப்போன வழியில் கிறிஸ்துநாதர் அவனுக்குக் காணப்பட்டு முள்ளில் உதைக்கிறது உனக்குக் கடினமாமென்று சொல்லி எச்சரித்ததையும் அறியாமற் பராபரனுக்கும் அவருடைய அபிஷேகருக்கும் விரோதமாக நீங்கள் செய்துவரும் முறைகேடான முயற்சியை விட்டோய்ந்து புத்தியுள்ளவர்களாய் நடக்கவேணுமென்று விரும்பி,

யாழ்ப்பாணம் உங்கள் நயத்தை ஆசித்திருக்கிற
இத்துமதபேதி.

(On Grammatical Tenses.)

நீ. நீ. துரையவர்களே, இதற்குத் தயவுசெய்வீராக.

இலக்கண நூட்பவிசாரணைகாரனுக்கும் யாழ்ப்பாண மாணாக்கனுக்குஞ் சமாதானம்.

"எண்ணம்" என்றது மூக்காலத்துக்கும் வருமா? "கண்டேன்" என்றதோடொரு பொருளைத் தருமா? என வினவிய வினு, நல்லூர் மனப்புவி முதலியார் சரவணமுத்து போலும் இலக்கணிகளைத் தாரகையில் அபாயமாயகப்படுத்தற்கிலக்கண நூட்பவிசாரணைகாரனெடுத்த உபாயமாயிருக்கின்றது. எண்ணம் என்ற சொல் மூக்காலத்துக்கும் வரும். கண்டேனென்றதோடொரு பொருளைத் தரும், எவ்வுளியெனின் அவன் கைக்கூலி வாங்கிறதை யெண்ணம், இதில் அவன் வாங்கி இருக்கவுங் கூடும். இப்போவாங்கிறதாயும் வரக்கூடும். இனிமேல் வாங்கவுங்கூடும். ஆகையால் அவர் கச்சேரியில் ஒருவர் மூன் எண்ணமென்றது வருகாலம் செல்காலம் நிகழ்காலம்என்னுமூக்காலத்துக்கும் வருமெனக் கூறினுர். மாணாக்கன கிற்றறிவை எண்ணித் தான்கொண்ட கோபமாறினுர். தாரகையில் எழுவரைக் கொண்டுகிறினுர். இன்னுமென்னை எழுதச் சொல்லித் தேறினுர். இதையல்லவென்று உண்மைப் புலவர்கள் சொல்வார்களா? ஆகிரியர்போலும் இலக்கணிகளை வெல்வார்களா? சொல்லுங்கள் எதிர் நியாயம் சொல்லவேலாதென்றால் இலக்கணம் மறுவிதமாகஆகிரியர் இடத்திற் கல்லுங்கள். இடைக்கணத் தர்க்கம் போலிதிலத் தொய்ந்துபோவாரென்றெண்ணவேண்டாம். இலக்கணிகளெனப்பெயர்கொண்டு தாரகையில் நண்ண வேண்டாம். சோடாசாவதானப் புலவர்களும் இத்தை அறியக்கூடுமா? தமிழ்ப்புலவர் வேதகிரி முதலியாரெங்கே? அவரேனுமித்தற்கு நியாயஞ் சொல்லட்டுமேன், ஆனபடுத்தாற் குதிரை அளவாகுதலில்லையா? இலக்கணமறியாப்புலவர்களோடு தர்க்கிப்பது நமக்கென்ன தொல்லையா? எண்ணமென்றதற்குங் கண்டேனென்றதற்கும் பொருளொன்றுய்க் காட்டினேன். ஆகிரியர் புகழையுந் தாரகையில்நாட்டினேன். அத்தனைபேரை இவ்வளவு தந்தரமாய் மாட்டினேன், மகா கனம்பொருந்திய ம. றி றி. சோடாசாவதானப் புலவர் வேதகிரிமுதலியாருக்கு வந்தனமுந் தந்தேன்.

இப்படிக்கு

வண்ணைநகரில் ஒருவர் கடாட்சவீட்சணம் பெற்றுப் பஞ்ச இலக்கணமுங் கற்ற ஓர் மாணாக்கன்.

பத்திராதிபதியே பதினுறுமபெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழவும்.

[Explanation of a verse in Cural requested.]

மகா கனம்பொருந்திய நீ. நீ. துரையவர்களுக்குத்தெண்டம்.

தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவநாயனுர் திருவாய் மலர்ந்த "குறள்" கூடம். அதிகாரம் கூம். செய்யுள் "மயிர்நீப்பின் வாழாக்கவரிமானனுருயிர்நீப்பர்மானம்வரின்" இ-ள் மயிர்நீப்பின (தன்மயிர்த்திரளிலொரு) மயிரையிழந்தாலும் வாழா (உயிர்) வாழாத கவரிமா கவரிமானை அன்னுர் ஒப்பவர் உயிர நீப்பர்(தம்)முயிரை யிழப்பர் மானம்வரின் மானத்தைப்(பொருந்துமெல்லை)வரினென்றவாறு. இச்செய்யுளிற் கவரிமான் தன்மயிர்த்திரளிலொரு மயிரை இழந்தாலும் தன்னுயிரை வைத்திராமல் செத்துப்போமென்று சொன்னது உண்மையோ. அல்லது இச்செய்யுளின் கருத்து வேறேதும் பொருளுளிலக்கு தோவெனச் சிற்றறிவோனுக்கு விளங்காமையால் முற்றறிவோர் யாரேனுங்கற்றறி புலவர் பத்திராதிபதியாகிய தாரகையில் அடியேனுக்குச் சற்றறிவிக்கப் பிரார்த்திக்கி

றேன், அன்றியும் கவரிமா ஒரு மயிரிழந்தாலும் செத்துப் போவது இங்கிலீசுவிலங்குகளைப்பற்றிய புத்தகங்களிற் சொல்லியிருக்குதாவெனப் பத்திராதிபதி அறிவிக்க மன்றாடுகிறேன். பிழைகளிருந்தாற்றிருத்திக்கொள்வது புலவர் கடன்.

இப்படிக்கு

செய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் திருக்குறள்ப் பிரியன்.

P. J.

உதயதாரகைப் பத்திரிகையை நடத்துகிறவருக்கு விண்ணப்பம்.

அருமையான தாரகையே,

இந்த இந்து தேசத்திலுள்ள சமஸ்த மனிதரையும் கணக்கிட்ட புத்திமான்கள் இதிலே சற்றேறக் குறையப் பதினேந்துகோடி தேவர்களுண்டென்று சொல்லுகிறார்கள். இத் தேசத்தார் வணங்குகிற தேவர்களோ மூப்பத்துமுக்கோடி என்றும் இவர்களுக்கு மேலாகப் பஞ்ச கத்தாக்கள் இருக்கிறார்களென்றும் அவர்களுக்கு மேலாகத் திரிமூர்த்திகளிருக்கிறார்களென்றும் ஸ்தபமதஞ் சொல்லுகின்றது. இத்தேவர்களே எல்லாம் சாஸ்திரவழியாய் ஆராய்ச்சிபண்ணின ஞானவான்களோ இவர்கள் தேவர்களல்லவென்றும் இவர்களுக்கு மேலான சுயம்புவாகிய ஓர் கடவுள் இருக்கிறாரென்றும் அவருடைய பேரையும் இலட்சணத்தையுங் கிரகிக்கக்கூடாதென்றும் அறிவித்திருக்கிறார்கள்.

விருத்தம்

கடவுளோவொருவனுண்டே வேதமொன்றே காரணசற்குரு தீட்சைதானுமொன்றே
அடைவுடனே அவரருளும்பதவியொன்றே அம்புவியில் மனுப்பிறவியானதொன்றே
கடைவழியும் பலனுவோர்க்கொன்றேயல்லால் நால்வேதம் அறுசமயநடக்கையுண்டோ
திடமுடைய தேவர் பலருண்டென்போர்கள் தீயநரகுக்காளாவர் திண்ணந்தானே,

என்று கொங்கணர் சொன்னார்.

கேளுங்கள், கிறிஸ்துமதமோ அந்த ஒரே கடவுள் இன்னின்ன இலட்சணமுடையவரென்றும், அவர் இன்ன நாமமுள்ளவரென்றுந் தெளிவாய் விளக்குகின்றது. ஸ்தப மதத்தாருக்கு வேதமிருந்தால் அத்தையே எல்லாரும் அறிந்து அதன்படி நடக்கக் கவலைப்படுவார்கள். அதில்லாமையினால் அவர்கள் மற்றவர்களுக்கொன்றிருந்தால் தங்களுக்கு நாலு வேதம் உண்டென்றும் அவைகளில் இருந்து ஆறுவித சாஸ்திரங்களும் பதினெண்விதபுராணங்களும் அறுபத்துநான்கு கலைக்கியானங்களுந் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களும் இன்னும் பல விபரீதங்களுமுடைத்தனவென்றுசொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். கிறிஸ்து மதமோ பராபரன் மனிதருக்கு அருளிச்செய்த வேதமிதுவென்றும் அது இன்ன காரணத்துக்காக அளிக்கப்பட்டதென்றும் யாவருக்குந் தெளிவாய் உணர்த்துகின்றது. ஆதலால் விவேகிகளாயிருப்பவர்கள் ஓவ்விரண்டு மதங்களிலுமுள்ள காட்சிகளை அறிந்துணருமபோது ஸ்தப மதமானது பதரென்றுங் கிறிஸ்து மதமோ மணியென்று முணர்ந்துகொண்டு கிறிஸ்துவின் உத்தாரப்படி அதைப் பற்றிக்கொண்டு தங்கள் சுவர்காவென்னும் மோட்ச வீட்டை மண்ணின்மேலல்ல, கற்பாறையாகிய கிறிஸ்துவைப் பற்றும் விசுவாசத்தின் மேற் கட்டுகிறார்களென்று உறுதியாக அறிந்துகொள்வீர்களாக.

உமது உண்மைவிடைகாரன்

மன்மதபொடி மாமனுப்பொடி.

[Translation of the above.]

Thanks to the Editor.

MY DEAR STAR,

The average number of people in India, according to the computation of intelligent men, is 15,000,000, and their gods are 33 millions, and 5 principal gods exercise sway over these gods and men, and in fine, 3 gods govern all these 33 millions of gods, 15 millions of men, &c. But in opposition to this, sages and other intelligent men, who have examined the attributes of these gods, uniformly acknowledge that they are not *gods;* and that there is only one true and self-existent GOD, and that *we* cannot make any *idea* even of his name and attributes. In proof of this, it is said in Hinduism itself, that "there is only one God; there is only one Veda; there is only one Guru; there is only one heaven; and there is only one birth in the world," but not four Veda, six Shastras, 64 arts, 18 Puranas, and 96 qualities of things, and that those who acknowledge the existence of many gods will be subject to hell fire.

Hear! the Christian religion only shows, who is that GOD, and what are his attributes? and the Christian religion only sets forth the true Vedam, and the reason, for giving that Vedam.

In view of this, when an intelligent man contrasts Chrstianity with Hinduism, he knows very well that Hinduism is chaff, and Christianity is corn; and consequently the Christians build their houses on the rock, which is Jesus Christ.

Yours most obediently,

MANMATHAPODY MAMANAPODY.

உதயதாரகையின் எட்டிற்றர் துரையவர்களுக்குச் சிரஞ்சீவியுண்டாவதாக,

தங்கள் பத்திரிகை ஒன்றின் கண்ணே "கற்பனைகளரவம்" என்பதியாது என வண்ணநகர் மாணிக்கன் விளைய விளைவைக் குறித்த புலவர்கள் வாசிக்காமல் விட்டுவிட்டார்களோ? அல்லது வாசித்தும் விளங்காமல் விட்டுவிட்டார்களோ அல்லது கடதாசி பேனையில்லாமல் விட்டுவிட்டார்களோ? அல்லது சொல்விக்கொடுக்கிறுண்மைகொல்விக்கொடுக்கிறது எங்கள் வழப்பமல்ல. பொய்கொன்றுண்மைப்புலவர்கள் இலக்கணநூலாவிடிப்பார்களென்றெண்ணி விட்டுவிட்டார்களோ அல்லது கற்பனைகளரவம் விளக்கவில்லையோ? வேதகிரியோடிணங்கவில்லையோ? விளைவிய மாணாக்கனும் நித்திரையாயிப் போனாரோ அறிந்திலன் அவரெக்கேயெனத் தெரிந்திலன் ஏன் பேசாமலிருக்கிறாரோ பிரிந்திலன் இலக்கணத்தாசு இவர் நேசர்காட்டிய சொற்களில் விளங்கக்கூடாதவையெல்லாம் அடுத்தகளஞ்சியத்தில் விளங்கப்பண்ணிய சோடசாவதானிக்கு நிகரென்ன இவரெத்தனை சொல்லுக்கனை அறிவித்தார் எத்தனை இலக்கண நூல்களின்பெயரையும் அந்நூல்களின் பொழிப்பையுங் காட்டினார் களஞ்சியவழியாயெமக்கு நீட்டினார் ஆகையால் அவரைத்துதிக்கிறேம்மதிக்கிறேம், கற்பனைகளரவம் அறிந்த வரத்தைக் கட்டுப்பெட்டிக்குள்ளே வைக்கட்டும். "அச்சிரம்போடல், கற்பனைகளரவம்" என்றதற்கு மறுபேர் விடை எழுத மன்றாடுகிறேன்.

இப்படிக்கு,

கி. காசி.

சகுன விளக்கம்.

(Ominous occurrences.)

க. ஒரு நாயுனையிடக்கேட்கில் அதற்கு மூச்சுக்குடலும் உனக்குச் செவியும் உண்டென்றறியலாம்.

உ. பழங்கனி யெதிர்ப்பட்டால் தோட்டம் அறுக்கையாயிருக்குதென்றறியலாம்.

ங. தேவடியாளைக்கண்டால் இது கலியுகமென்றறியலாம்.

ச. பல்லி நிமித்தஞ் சொல்லக்கேட்டால் அது தின்கிறதற்குப் பூச்சி பிடிக்கவில்லையென்றறியலாம்.

ஞ. பண்டாரங்களுசாடக்கண்டால் சோம்பலும் எத்துங் குலையில்லையென்றறியலாம்.

சு. கூரையிலே நாயேறினால் வீட்டுத்தாழ்வாரம் எப்படியோ நிலத்துக்குக் கிட்டினதென்றறியலாம்.

எ. பஞ்சமியிலே பாம்பு வீட்டுக்குள்ளேவந்தால் பாம்பு கடக்க வேண்டிய இடத்தில் மறித்துக்கோள்ளவாலசந்திரனுக்குக் கவ்வையில்லையென்றறியலாம்.

அ. தேவர் கூத்தாடக் களுக்கண்டால் கட்டுக்கதைக்குங் களுவுக்குஞ் சமபந்தமுண்டென்றறியலாம்.

கூ. சாரை குறுக்கேபோனால் நீ பயந்து பின்னிட்டுப்போகாவிட்டால அது போனதற்குக் குறுக்காக நீயும் போவாயென்றறியலாம்.

ய. வீட்டிலே கூகையுறுமினால் அதற்கு மந்திரோசையல்லாமலித்தோசையல்க் கூவாதென்றும் உன்னுடையகோதிக்குஞ்சுகளில் இயாதொன்றை இருஞ்சிக்கொன்ன மனதாயிருக்குதென்றும் அறியலாம்.

ஙக. ஒரு அறுதலி எதிர்ப்பட்டால் நீ சாவுக்குரியவலகத்தில்ச் சீவிக்கிறுயென்றும் இந்தப் பயனற்ற சகுனங்களைக் கவனித்துக் காலத்தை வீணிற்போக்கப்படாதென்றும் அறியலாம்.

பஞ்ச தந்திரக் கதை.

மூன்றவது.

சந்திவிக்கிரகம்; அல்லது அடுத்துக்கெடுத்தல்.

PANCHA-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.

[Continued from page 272.]

ஒரு நாள் மயில் முதலாகிய பறவைகளெல்லாங் கூடியிருந்து நமக்கெல்லாங் கருடன் அரசனுயிருந்தும், நம்மைக் கொல்லுகிற வேடர்களினின்றும் நம்மைக் காப்பாற்றுமல் இதாகிதமுந் தெரியாமலிருக்கிறன். இத்தன்மையுடைய இறைவன் இருந்தும் பயனென்ன? ஆதலால் நமக்கரசனே வேண்டாமென்போமானால் மீகாமனில்லாக் கப்பல் கரைகாணுதது போல அரசனில்லாவிட்டால் நிலைகெட்டுப்போவோம், ஆகையால் எல்லாப் பறவைகட்கும் அரசனுகக் கோட்டானை நியமிக்கவேண்டுமென நிச்சயித்து இராசபட்டாபிஷேகத்துக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களைச் சேகரித்துப் பின்பு பலவாச்சியங்களை முழக்கிக் கோட்டானைச் சிங்காசனத்தின்மேலுட்காருவிக்கவேண்டுமென்றிருக்கையில் ஒரு காகம் வந்து அவற்றைப் பார்த்து, இதென்ன காரியம்! இதென்ன காரியம்! என, அப்போது எல்லாப் பறவைகளும், பறவைகளில் வஞ்சகமுள்ளது காகமும், மனிதரில் நாவிதனும், விலங்குகளில் நரியும், மாதர்களிற் பணிப்பெண்ணுஞ் சதுரர்களாயிருக்கிறர்கள் ஆதலால், இச்செய்தியை இதற்குச் சொல்லி இதன் உடன்பாடுபெறவேண்டுமென்றுதீர்மானித்து அத்தைப் பார்த்து எங்களுக்கு அரசனில்லாமையால் இக்கூகையை அரசனுக்கிக் கோள்ளுகிறேம், இதற்கு நீயும் உடன்படென இதைக் கேட்டு அந்தக் காகங் குலுக்கை கைத்துச் சிரகம்பனம் பண்ணிச் சொல்லுகிறது, ஓ, ஓ! இது மூழுதுங் கெட்ட காரியம். ஏனென்றுல், அழகும் வல்லமையுமுண்டாய மயில் முதலாகிய அநேகம் பறவைகளிருக்கையில், இத்தப் பகற் குருடாகிய குரூபி அரசனுக்குத் தக்கவனே? குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்ளலாமா? தோலோ தோல்—இதற்கு நானுடன்படேன். கருடராசனிருக்கையில் மிகவும் பயங்கரபாபமும் வலியின்மையுமுள்ள இக்கூகையை அரசனுக்கி ஊங்கட்குப் பலனென்ன? ஒருவன் சுவாமியாயிருக்க வேறொருவன் குணசாலியாய் அகப்பட்டாலும் அவனுபயோகியாகான். பராக்கிரமமுங் குணமுமுள்ள அரசன் உலகத்திலொருவனே போதும். பலபேர் அரசர்களால் மனிதர்கள் துன்பமடைகிறர்கள். கருடன் பேரிலுலேயே எல்லா வரங்களும் பெற்று மனிதர்கள் நம்மிடத்தில் மதிப்புண்டாயிருக்கிறர்கள். வலியவர்களுடைய பேரிலே எளியவர்களுக்குக் காரியமாகின்றது. முன்னெருமுயல் சந்திரவிம்பத்தைக் காட்டிச் சுகமடைந்ததை அறியீரகளர்வென, அதைக் கேட்ட பறவைகள் முயல் எப்படிச் சுகமடைந்தது, அண்ணை, சொல்லவேண்டுமெனக் காகஞ் சொல்லலுற்றது.

ஒரு காட்டில் சதுரதந்தனென்னும் அரசயானை பல யானைகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கும்போது அங்கே மழை பெய்யாமையால் ஆறு, ஏரி, குளம், குட்டை, கயங்களெல்லாம் வற்றிப்போக அப்போது யானைகளெல்லாந் தாகித்துச் சதுரதந்தனைப்பார்த்துச் சுவாமி, நாங்களெல்லாந் தாகத்தின் பொருட்டுச் செத்தாற் போலாமென்ம். சிலர் தண்ணீர்காக்காச் செத்தார்கள். ஆகையால் மிகவுந் தண்ணீருள்ள இடந்தேடிப் போயிருப்போமானுல் எல்லாருஞ் சுகமடைவோமென,இவற்றின் பேச்சைக் கேட்டுத் தன் மனதில் யோசித்து, இதற்கு ஐந்து காட் பிரயாண தூரத்தில் ஒரு பெரிய மடு பாதாள கங்கையினுல் நிறைந்திருக்கின்றது. அங்கே போனுல் எல்லோர்க்கு மிகவுந் தண்ணீர் கிடைக்குமென்றிப்படியு தரிசெய்துகொண்டு அப்படியே அங்கேபோய்த் தெளிந்த நீரைக்கண்டு அந்நிலவரைக்குஞ் சலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்து கரையில் வந்திருந்தன. அப்போது அங்கே வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்த வெகு முசல்களிற்சில, யானைகளின் காலின் கிழ்ப்பட்டிறந்தன, சில சில முயல்களுக்குக் கால் கைகளொடிந்தன, சிலவற்றிற்குக் குடல்களுளறுங்கின, சிலவற்றிற்குக் குடல்கள் சரிந்தன, சில சில விர்த்தத்தானிறைந்தன. இப்படிப் பொல்லாங்கு நேரிட்டவுடனே சில முயல்களொன்றுய்க் கூடி இன்றைக்கு யானைக் கூட்டம் வந்து நம்மை அழித்தது; இப்படியே தினமிருக்கும். ஏனெனில் இங்கே கிட்ட வேறே தண்ணீரில்லை, இதனுலே நமக்கு மீனரசர் சங்கடம் நேரிட்டது.

[இன்னும் வரும்]

ரு. அதிகாரம்.

இல்வாழ்க்கை—*The domestic state.*

நுல். வையத்துவாழ்வாங்கு வாழ்பவன்வானுறை
யுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.

பு. இல்லறத்தோடு கூடிவாழவேண்டியபடிவைத்து உலகத்தில் வாழ்கிறவன் இந்த உலகத்தான். ஆனலும் வானுலகத்திலே வாசம்பண்ணுகின்ற தேவருள் ஒருவனுக வைத்து மதிக்கப்படுவான்.

He who on earth has lived in the conjugal state as he should live will be placed among the gods who dwell in heaven. *Drew.*

Who in domestic joy thus lives on earth
May with the gods, heaven's denizens, be ranked.
Ellis.

கூ. அதிகாரம்.

வாழ்க்கைத் துணை நலம்.

நுக. மனைத்தக்க மாண்புடையளாகித் தற்கொண்
டான்
வளத்தக்காள்வாழ்க்கைத்துணை.

பு. மனையறத்துக்குத்தக்க (நற்குணம் நற்செயல்களாகிய) சிறப்புடையவளாகி, தன்னை (விவாகஞ்செய்து) கொண்டவனுடைய வரவுக்குத்தக்கபடி சமுசாரஞ் செய்யவல்லவள் அந்த இல்வாழ்க்கைக்குத் துணையாம்.

She who has the excellence of home virtues, and can prudently expend the property of her husband, is a help in the domestic state. *Drew.*

To every household duty fitly trained,
The wife should to her husband be in all
A help-mate meet. *Ellis.*

நுஉ. மனை மாட்சியில்லாள்கணில்லாயின் வாழ்க்
கை
யெனைமாட்சித்தாயினுமில்.

பு. மனையறத்துக்குத்தக்க (நற்குண நற்செய்கைகளாகிய) சிறப்பு, (ஒருவனுடைய) மனைவியிடத்தில் இல்லையானுல், (அந்த) இல்வாழ்க்கையானது (செல்வத்தினுலே) எவ்வளவு சிறப்புடையதானுலுஞ் (சிறப்பு) இல்லை.

If the wife be without domestic excellence, whatever (other) greatness (be possessed) in the conjugal state, it is nothing. *Drew.*

The wife maintains the glory of the house;
All other glory, if she fail in this,
As if it were not, is. *Ellis.*

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

உ. புத். சதசிகை. உச.] தஆசஉ ஹஇ. மார்கழி. ஙடு, தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, December 15, 1842. [Vol. II. No. 24.

GARDENER'S CALENDAR.

General Remarks.

Madras.

Winter and dress figs, mulberries, and custard apples. Dress pines in September and remove the suckers, and dress again with stable manure, red earth, and sand in January. Sprouts of cabbages, cauliflower, brocoli, and knol kole, taken in February, March, and April, and even in May afford a good vegetable during the hot season.

Plantains, pine apples, and figs may be watered in the mornings, but every thing else in the evening only. The seed peas that answer best for Madras are those from Bangalore,—the common white pea of Mysore. The best carrot, turnip, and onion seed from Hyderabad, knol kole, from the Cape, and cabbage, cauliflower, beet, and celery, from seeds from Bangalore and the Neilgherries.

Good manure for all sorts of flowers is red earth and sheep's dung, in nearly equal quantities.

Hints on the Theory and Practice of Gardening.

(Concluded from page 273.)

On the saving of Seed and acclimating Plants.—We mentioned above that some kinds of seeds, saved in this country, give more certain and better crops than that brought from Europe, even though the latter is ascertained to be of good quality, by the freedom with which it vegetated. This fact renders it desirable that attempts should unceasingly be made to procure Indian raised seed for use in India, as success in this operation holds out the only prospect of obtaining the long sought desideratum —constant supplies of good table vegetables. We also mentioned that to make plants flower and produce fruit it is requisite to store their systems with well digested nutritious juices: to effect this, we must reduce their luxuriance by stinting their supplies of water, and giving them a poorer soil to grow in.

Any attempts to procure seed from European plants in this country must be conducted on these principles, and with much care, as we have an almost, if not actually, insurmountable barrier, to overcome in the heat of the climate, which though it may not be such as to prevent the plant arriving at perfection as a succulent vegetable, yet may altogether prevent its showing flower or maturing fruit. Such has hitherto been the case with our knol koles, cabbages, cauliflowers, celery, &c. though all seed freely on the Neilgherries. Not so however at Bangalore, the mean temperature of which is much below that of Madras. The failure at Bangalore is probably owing to imperfect management, and may ultimately be overcome, but until success has crowned their efforts, and we are enabled to work with seed raised in that comparatively warm climate, we can scarcely hope for success in the Carnatic, though that ought not to be a bar to our trying. With this view, we would recommend, as the most probable method of attaining success that some of the best cabbages, knol koles, &c. be transplanted into pots filled with soil composed of two parts sand, one part red loam, and one part vegetable mould, and for some time watered with liquid manure, prepared by steeping dung in water, until they have recovered from the operation of transplanting. These should then be allowed to rest through the hot season; merely giving water enough to keep them alive until October. They might then be planted out and liberally watered for a few times with liquid manure, until they show signs of throwing up a flower stalk, when their supplies ought to be diminished, themselves protected from the monsoon rains, and the seed ripened in the course of the cool season. It seems probable that many failures, even in Bangalore must be submitted to, before we obtain good seed, but the object is well worth the trouble, and it seems even probable that if we bring the subject to the notice of European gardeners they could lend us very important assistance by obtaining seed from the warmer countries of Europe, and growing a few plants raised from them in their hot houses, until they have ascertained that under the skilful management of the English gardener these plants can be made to produce seed in a tropical temperature, when we, whatever might have been the amount of previous discouragement, would probably resume our experiments with renewed energy, determined to succeed as well as they.

Here we bring our hints to a close: not however without expressing the hope that they may prove useful to a few at least of our readers, and that some of these may be induced to favour us with communications, explanatory of the results of their experiments, the better to enable us to correct, in future editions, many errors into which we may have fallen in this.

Before finally concluding we think it necessary to state that nearly the whole matter of these hints is derived from the work several times referred to in the course of them; namely, "*Lindley's Theory* of *Horticulture*," the object of which is to explain on physiological principles the principal operations of gardening,—a work of sterling merit, and as being the only one in which a lucid explanation of the principles of gardening is to be found, one, which we would strongly recommend to the especial attention of all those desirous of becoming acquainted with the *Philosophy* of *Horticulture*, unencumbered with the verbose details of practice, too often erroneous, which constitute the bulk of most of the existing works on gardening.

For those desirous of obtaining practical details, applicable to Indian Horticulture we would *strongly* recommend Mr. Speed's *Hand Book* of *Gardening*, published in Calcutta.

To our Readers.

The present number closes the second volume of the "*Morning Star.*" Its brief existence has been attended by circumstances of both an encouraging and discouraging kind, which is, we suppose, the usual experience of every such undertaking.

We are not insensible to the deficiences that have marked its course, nor of the labour and time that are requisite for the proper conduct of such a publication. Our readers will doubtless have a clearer sense of the former than of the latter, but we hope they will give us credit for an honest desire to promote their benefit without regard to private or sectarian interests. This has certainly been our aim. Every one must be sensible, on consideration, that it is not an easy matter to cater for hundreds of differing tastes so as to please them all.

The immediate objects aimed at in the establishment of the paper were, to diffuse useful information, to encourage a taste for reading, and to excite thought and inquiry in the mind of the native community; and these objects, we have reason to believe, have been secured to as great an extent as could reasonably have been expected. The publication of the paper has hitherto been attended with some pecuniary loss, which, we hope will, in future, be lessened and finally removed by an increase of subscribers. As it is the *first*, and—now that the "*Rising Sun*" is discontinued,—the *only* paper established in the island for the benefit of the Tamil community, and as it is published at an extremely low rate in order to secure an extensive circulation, we hope those who have derived pleasure and profit from the past perusal of its pages will feel an interest to persuade their friends to become subscribers, that the benefits it is calculated to produce may be more widely extended. We are certain, that such an amount and variety of entertaining and useful articles for reading and study as have been published in our columns are not to be obtained in so small a compass elsewhere in the Tamil language, and we do not see how any native who has a regard for the public benefit, or even a desire for self-improvement, can withhold his interest and support from the undertak-

ing. The mind needs its appropriate food as well as the body; and shall those things which perish with the using be allowed to engross the whole time and attention, and the immortal mind be left without culture? Shall we neglect the *pearl* and bestow our whole care on the *shell* that encloses it? None but a fool will do this. But it is greater folly to keep the mind in ignorance under the pretence of a necessity for providing for the clay tenement which it inhabits. As the *only* object had in view in the continuance of the *Morning Star* is the intellectual and moral improvement of the native community and as pecuniary sacrifies are made for its continuance,we feel at liberty to urge upon our readers the importance of each one's exerting himself to give a more general effect to its object by procuring new subscribers, and by reading it in families and circles where he is accustomed to visit.

We offer our sincere thanks to the correspondents and agents of the paper, whose valuable assistance has contributed to our encouragement, and to the entertainment and profit of our readers. The continued prosperity and usefulness of the "*Morning Star*" will depend much on the continuance of their zealous exertions in its behalf.

We have hopes that the arrangements made for the next year will give increased value to the paper in the public estimation.

A prospectus of Vol. III. in connection with a title page and index for the present volume, will be issued next week, to which we must refer our readers for the exposition of our future plans.

To our Subscribers and Agents.

From some of the Agents of the "*Morning Star*" we have received complaints of the trouble and losses they experience by the neglect of their subscribers to pay the amount due on their subscription. We are sorry that there should be occasion for such complaints, and would hope that it is more the result of a careless and forgetful habit, than of a disposition to be dishonest. We take the liberty to expostulate with such persons on the injustice and impropriety of their conduct. A due regard for one's own character, and a consideration of the advantages derived from having an agency for distributing the paper, would lead a person, we should think, to feel it an obligation and privilege to be punctual in his payments. The paper when not received through an agent is chargeable with a subscription price of 4 *shillings per year*, but when 20 or more copies are taken together it is only 2 *shillings*. We believe most of our agents furnish their subscribers with the paper at this reduced price, and thus encounter all the trouble and expence of distributing it and of collecting the subscriptions without any other reward than the satisfaction of feeling that they have aided in disseminating light and knowledge amongst their countrymen. We do not wonder that they should feel discouraged when in addition to this, they are obliged to advance their own money to meet their engagements with the publisher. The conduct of persons who wilfully expose the agents to such inconvenience and loss—while they are dependent on them for the moderate terms on which they receive the paper, shows a selfish and ignoble spirit, and is unworthy of one who aspires at enjoying the esteem and confidence of his fellowmen. We would advise such persons to make the best atonement in their power for their delinquencies, by paying up their arrears without delay, and that they henceforth remove all such cause of complaint and earn for themselves a good name, by being regular and punctual in their payments, and by co-operating with our agents in their efforts to promote the well-being of the paper.

உதயதாரகைப் பத்திரங்களை வாசிப்பவர்களுக்குப் பத்திராதிபதியவர்கள் எழுதிக்கொள்ளுகிறதென்னவானால்,

இச்சஞ்சிகையோடே உதயதாரகையின் இரண்டாம் புஸ்தகம் முடிந்தது. அத்தை முழுவதும் எடுத்துச் சருக்கமாய்ப் பார்த்தால், அதிலே தயிரியங்கொள்ளத்தக்க அநேக காரியங்களும் தயிரியவீனப்படத்தக்க காரியங்களுஞ் சம்பவித்திருந்தாலும் அப்படிச் சம்பவிப்பது ஈமுத்தேகிக்கிறபடி இவ்வகைப்பட்ட ஒவ்வொரு கையிட்டுக்கொள்ளுதலுக்கும் பெரும்பாலும் சுபாபமாய் உண்டுபடவேண்டிய காரியத்தானென்றறியவேண்டியது. அப்படிப்போயினும் அதிற் கண்ட குறைவுகளையும், இப்படிப்பட்ட ஓர் பத்திரிகையை முறைமையாம்படி பராபரித்துவரவேண்டியதற்கவசியமாயிருக்கப்பட்ட நேரத்தையும் வேலைமுயற்சியையும் பற்றி நாம் உய்த்துணராதவர்களாயிருக்கவில்லை. ஆகையால் இத்தை வாசிக்கிறவர்கள் இதிற் கண்ட குறைவுகளை நீக்கி அத்தை நிறைவாகத் தாக்கி அதற்கு வேண்டிய நேரத்தையும் வேலை முயற்சியையும் பற்றி ஒரு நற் கருத்தைச் சந்தேகமில்லாமற் கொண்டிருப்பார்களென்று தோன்றுகிறபடியால் அவர்கள் தந்தமக்குரித்தான அல்லது தத்தம கோட்பாட்டுக்குத் தகுந்த பலாபன்களை மாத்திரம் நாடித்தேடாமற் பொதுவாகச் சகலருக்கும் உபயோக நன்மைகளை அதிகரிக்கப்பண்ணுகிறதற்கு நற் சிந்தை நன் முயற்சியைக்கொண்டிருப்பார்களென நாம் நம்பியிருக்கிறோம். சந்தேக விடரீதமில்லாமல் எமது நோக்கமுங் கருத்துமிதுவே. ஆனாலும் பற்பல பதார்த்தங்களிற் சுவைகொண்டிருக்கிற அநேகமாயிரம் பேரை ஒரே காரியத்திற் சுவைகொள்ளப்பண்ணுகிறது கூடாத காரியமென்று நீவிரனைவரும் உய்த்துணர்ந்து யோகிக்கவேண்டியது.

நாங்கள் இந்த உதயதாரகைப் பத்திரத்தை அச்சடித்துப் பரப்பிவருஞ் செய்கை நோக்கமென்னவென்றால், நற்போதனைகளைப் பரப்புகிறதற்கும் வாசனையின் சுவையை எங்குந் தைக்கப்பண்ணுகிறதற்கும், இத்தேசத்தவர்களுடைய மனதிலே நல்லெண்ணமும் விசாரணையும் உண்டுபடும்படிக்கேயல்லாமல் மற்றும்படியல்ல இவ்விதநோக்கங்களை நாங்கள் கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சஞ் சரிக்கட்டிக்கொண்டோமென நம்புகிறதற்குப் போதிய நியாயமுண்டு. நாங்கள் இந்தளவுக்கும் இப்பத்திரத்தை அச்சடித்துப் பரப்பினதிலே சற்றே பணநட்டமுண்டுபட்டாலும் அது இனிமேல் வரவரக் குறைந்து கடைசியாகக்கையொப்பக்காரர் மிகுதியாவதினாலே அது சற்றென்கிலுந் தலைகாட்டாமலற்றுப் பறந்தோடிப்போமென்று நாங்கள் நம்பி ஆசித்திருக்கிறோம்.

தென்பாலுதித்த உதயாதித்தனும் மங்கித் தொங்கிப் பட்டுப்போனபடியால், எங்களும் பரம்பும்படிக்கு மிகுதியுஞ் சொற்பவியயாய்த் தாரகை மாத்திரமே தமிழ்ச் சனங்களுடைய நன்மை விருத்திக்காக இலங்கைத் தீவிலிப்பொழுது பிரகாஞ்செய்யப்பட்டொளியைப் பரப்பி வருகிறபடியினாலும், மூன்னே தாரகைப் பத்திரங்களை வாசித்ததினால இன்பத்தையும் பலாபலன்களையும் அடைந்தவர்கள் தங்கள் கிடேகிதரையும் இனிமேல் இப்பத்திரிகைக்குக் கையொப்பகாரராக்கி அதினால வரும் பயனை எங்களும் அதிகமாய்ப் பரப்பிவிட வழிபார்ப்பார்களென்றும் நம்பி ஆசித்துயோகித்திருக்கிறோம். இன்னும் நாங்கள் தாரகை வழியாய்ப் பிரகாசஞ்செய்திருக்கிற மாதிரி வேறெங்களுந் தமிழ்ப்பாடையிலிப்படிப்பட்ட பலவகைக் கூட்டமான உபயோகமுள்ள போதனைகளையும் பொழுதுபோக்குக்குத்தகுதியானதங்களையுந்தேடியாதொருவரும் அடையமாட்டார்களென்பது சத்தியம். ஆகிலும் ஊர் நன்மையை விரும்பியிராதவனும் அல்லது தான் யாதொன்றிற்றேர்ச்சியடையும்படி விரும்பவழிபாராதவனும் எவ்விதமாய் இப்படிப்பட்ட முயற்சியை விட்டுவிலகித் தன்னயத்துக்கிரண்டகமாயொருவன் இருப்பானேயென்பதை அறிந்திலோம். உடம்புக்கு ஊண்வேண்டியதுபோல அப்படியே உள்ளத்துக்கு ஊதியம்

வேண்டியிருக்கின்றது. குறைந்து அழிந்துபோகிறவைகள் எங்களுடைய முழு நேரத்தையுஞ் சிந்தனைகளையுஞ் சிறிதுவில்லாமல் ஒருமிக்கப் பிடித்துக்கொள்ள விடுவோமோ? முத்தை வேண்டாமென்னத்தள்ளி அத்தைமூடியிருக்கும் அழுக்குப்பிடித்த ஓட்டுக்காக எங்களுடைய முழுப்பொறுப்பையுஞ் செலுத்தி விடுவோமோ?

ஒரு மூடனிப்படிச்செய்வானேயல்லாமற் புத்திக்காரனிப்படிச் செய்யமாட்டான். மண்ணுக்குப்போற உடலுக்கு வேண்டிவருந்தவேண்டுமென்ற சாட்டைப்பிடித்துக்கொண்டு மனத்தை அஞ்ஞானமென்னுங் திமிர்ப்படலத்திற் போக்கடிக்கிறது எவ்வளவு மதிக்குறைவென்பதைப் பாருங்கள். உதயதாரகையை நாங்கள் நிறுத்திவிடாமல் அத்தைமென்மேலும் அச்சடித்துப் பயிரங்களுஞ்செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கமென்னத்துக்கென்றால், இவ்வூரவர்களுடைய மனக்கருவியின் தேர்ச்சிக்கும், நல்லினையின் வளர்ச்சிக்கு மேயல்லாமல் மற்றும்படியல்ல. ஆகையினால், இத்தை வாசிக்கிறவர்களொவ்வொருத்தரும் தன்னுற் கூடியளவு புதுக்கையொப்பக்காரரை அதிகமதிகமாகச் சேர்ப்பதினாலும், தாரகைப்பத்திரங்களைத் தாங்கள் பழக்கமாயிருக்குஞ் சமுசாரங்களிலும் மற்றும் குடும்பங்களிலும் வாசித்துக்காட்டுவதினாலும் நாங்கள் கொண்ட நோக்கத்தின் பெறுபேறுகளை அதிகரிக்கப் பண்ணுவார்களென்று காத்திருக்கிறோம்.

தாரகைக்குக் கடிதங்களை எழுதிவரவிடுத்தவர்களும் அதற்குக் காரியக்காரராயிருந்தவர்களும், தாரகையைவாசித்தவர்களைத்தூண்டியப்படுத்தவும், பொழுதுபோக்கலையும் பலாபலன்களையுமளிக்கவுமேதுப்பண்ணி ஒத்தாசைசெய்ததற்காக அவர்களுக்கு நாங்கள் மிகவும் நன்றியறிந்தவர்களாயிருக்கிறோம். இனிமேல் உதயதாரகையின்விருத்தியும், அதினால் வருமபயோகமும் அவர்களுடைய நன்மையற்கியினிலையிலே தானே தங்கியிருக்கின்றது. தாரகையைப்பற்றி நாங்கள் மற்றவருடத்துக்குப் பண்ணியிருக்குமொழுங்குசட்டத்தைப் பார்த்தால், அது சனங்களுடைய அறிவுத்தேற்றத்தையும் தாரகைக்கதிகப்பாடானமென்மையையுங்கொடுக்கிறதற்கு ஏதுவாயிருக்குமென்று நம்பிக்காத்திருக்கிறோம். இரண்டாம் புத்தகத்துக்கு முதலிற் சேர்க்கவேண்டியபுறமும், அட்டவணையும், மூன்றும் புத்தகத்தைப் பற்றிய ஒழுங்குத்திட்டமும் இதனடுத்த கிழமையிற் பிரசுரஞ்செய்யப்படும், அதில் நாங்களினமேற் செய்யவிருக்குமெண்ணங்களுங் கருத்தும் நோக்கங்களுமின்னின்னவையென்று தாலாம்பரமாய் விளங்கும்.

உதயதாரகைக்குக் கையொப்பக்காரருக்குங் காரியக்காரருக்கும் பத்திராதிபதியவர்கள் எழுதிக்கொள்ளுவதென்னவென்றால்,

தாரகைக்குக் கையொப்பக்காரராயிருக்கிறவர்கள் முறைமையாம்படி தவணைபோலத் தங்கள் பணத்தைச் செலுத்திவராததினால், காரியக்காரராகிய தங்களிற் சிலர் நட்டத்திற்கும் தொந்தரைக்கும் ஏதுவாயிருக்கிறார்களென்று குறையாய் எழுதிவரக்காட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படி அவர்கள் குறையாய்ப் பேச இடம்வந்ததற்காக நாங்கள் மிகவுந் துக்கிக்கிறோம். அப்படி வந்ததுகையொப்பகாரர் பராமுகமாய் மறந்துபோனதேயல்லாமற் கொடுக்கிறதினாலே நாணயத்தப்புள்ளவர்களானதினால் இப்படிச் சம்பவித்ததென்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. ஆகையால் இப்படிப்பட்டவர்களுடைய நடையைப் பற்றிச்சில காரியம் பேசவேண்டியிருக்குது. என்னவெனில், ஒருவன் தனது சுய தராதலத்தையும், காரியக்காரர் வழியாகப் பத்திரங்களை வாங்குவதினால் வரப்பட்ட நயத்தையுஞ் சுகத்தையுஞ் யோசித்துப்பாராத்தானேயாகில், நாங்கள் நினைக்கிறபடி அவன் தான் இறுக்கவேண்டிய பணங்களைச் செலுத்துவதினால் மெத்தச் சாக்கிரதையாயிருப்பது தன்னுடைய கடமையென்றும் பெறுபேறென்றும் உணருவானென்பதற்குச் சற்றென்கிலுஞ் சந்தேகமில்லை. நீங்களனைவரும் அறிகிறபடி தாரகைப் பிரதிகளைக் காரியக்காரர் வழியாய் வாங்காமலத் தனியவாங்குகிறவர்கள் ஒரு வருடத்துக்கு (ச) சிலீங்கு அல்லது (ரூ) பணமிறுக்கவேண்டியது. அல்லது ஒரே குறுக்காய் (உ) அல்லது இருபதுக்கதிகமான பிரதிகளை வாங்கும்போது ஒரு வருடத்துக்குமேற் சொன்ன தொகைப் பணத்தின் அரைவாகியாகிய (உ) சிலீங்கு அல்லது (ரூ) பணமிறுக்கவேண்டியது. ஆகையால், இத்தக் குறைந்த பணவிலக்கணக்காய்க் காரியக்காரர் தங்களுடங்கள் கையொப்பகாரருக்குப் பிரதிகளைப் பகிர்ந்துகொடுத்து தங்கள் ஊரவர்களுக்கு வெளிச்சத்தையும் அறிவையும் பரப்புகிறதற்கு உபகாரிகளாஞ்மென்ற அந்த மனத்திருத்தியேயல்லாமல் மற்றும்படி வேறொரு பலனையுந் நாடித் தேடி அடைய வழிபாராமற் குறைந்த விலக்கணக்காய்ப் பிரதிகளைக் கொடுத்துப் பணத்தையுஞ் சேர்த்து வரப்பட்ட தொந்தரையெல்லாவற்றிலும் இருந்து விலகிக்கொள்வார்களென்று ஆசித்து நம்பியிருக்கிறோம்.

தாரகையைப் பிரசுரஞ்செய்கிறவருடனே கணக்கை பொதுத்தீர்க்கொள்ளுகிறதற்குக் காரியகாரர் தங்கள் சொந்தப் பணத்தை முன்னிதாகப் பிரசித்தகாரனுக்கனுப்பும்பொழுது சற்றே மனக்குறைப்படுவார்களென்பதை அறிகிறது நமக்காச்சரியமல்ல. இப்படியெல்லாஞ் சொற்பலிலைகொடுத்துஞ் செய்ய வேண்டுமென்னெண்ணித் தங்கள் காரியக்காரரை நட்டத்துக்கும் தொந்தரவுக்கும் ஏற்படுத்துகிறவர்கள் ஏளமையானவுந் தற்பிரியமானவுங்குணத்தையுடைத்தானவர்களென்றும், தங்களுடனெத்த சனத்தின்மேற் கொள்ளும் நம்பிக்கையையும் அவர்களுக்குக் காட்டும் மதிப்பையும் விரும்புகிறவொருவனேப்போலேயு மிருக்கமாட்டான்.

காலதாமதமில்லாமல் அவரவர் கொடுக்கவேண்டிய நிலுவைப்பணத்தைக் கொடுப்பதினாலே தங்கள் குறையைச் சரிக்கட்டவும் இதுமுதற்றொடுத்து இப்படிப்பட்டகுறைவுக் கிடம்வைக்காமலிருக்கிறதுமன்றித் தாங்களிறுக்கும் பணத்திலே ஒழுங்குள்ளவர்களாகவும், திருவாகமுள்ளவர்களாகவுமிருக்கிறோமென்ற ஒரு நற்பேரைத் தரித்துக்கொண்டு தாரகையின் நன்மைவிருத்தியை அதிகப்படுத்துகிறதில்த் தங்கள் காரியகாரருடனெத்திசைந்து அவர்களுக்குதவிபுரியும்படி அனைவருக்கும் புத்திசொல்லி முடிக்கிறோம்.

பதின சங்கதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

குடிவாழ்க்கைச் சங்கதி.—யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சேர்ந்த ஊர்காவற்றுறைக் கோவிற்பற்றுக்கு நீதவானுயிருந்த மகா கனம் பொருந்திய நீ நீ. யான்றேட்டறிக்கோ முத்தையாத் துரையவர்கள் இந்த மீ. ஜிலை. திங்கட்கிழமை காலமே பரலோகவாசியானதென்பதை நாம் கேள்வியுற்றபடியால் அதற்காக நாங்கள் மெத்தத் துக்கப்படுகிறோம். காமெங்கே பார்த்தாலும் அழிந்துபோகிற செல்வத்தினால் மனிதனுக்கு நானுவிதமான மேலேசம். அதை விட்டு நீங்குவதே அவனுக்குச் சுகம். ஆனால் நிலைபெற்ற செல்வமேதோ அதே அரிய செல்வம். ஆகையால் ஆண்டவனே அனுதினமுமித்துத் துதித்துப் பதித்து வியந்து நயந்து பயந்து ஆசித்து நேசித்துப் பூசித்துப் போற்ற வழி பார்ப்போமாக.

கோழம்பு.

கண்டிக்குப் போகிற தபால்க் குவாரிவண்டில் தலேழோய் விழுந்து முறிந்ததினால் அதிலிருந்த ஆட்களிரண்டு பேருங் குதித்துக் காயமின்றித் தப்பிக்கொண்டாலும் இழுத்துப்போன குதிரையுஞ் செத்துப்போயிற்று. வண்டியும் பாடாய்த் தெறித்துப் போயிற்று.

கொலைபுரிய எண்ணினதி.—(கூமம்) பதாதிப்படைப்பட்டாளத்திலுள்ள நேவர் என்பவன் காவல்காக்கும் அறையிற் கட்டிலிற் படுத்திருந்த கொப்போறியல் கூப்பர் என்பவரைச் சுட்டபொழுது துவக்குக் குண்டு அவருடைய தலைகுட் கொஞ்ச அங்குலத்துக் கூடுருவிப் பறந்து சுவரிலேயும் பிடித்தது, ஒரு நியாயமில்லாமல் இவரைச் சுட்டானென்று காண்கின்றது.

சென்னபட்டினம்.

மழைத்தாழ்ச்சி.—பிறகிட்ட ஐப்பசி மீ. உதீ. மழை பெய்யாததினாலே இந்த இராசதானியிலுள்ள அரிசி வர்த்தகரெல்லாரும் திரண்டுகூடி அரிசியைக் குறைக்கவும் அரிசி அழக்கும் மரக்கால்லே பணத்தை அளக்கவும் மிகுந்த ஆசைகொண்டிருந்தார்கள். ஆயினுந்தேதி மழை பொய்த்தாலுங் கடவுள் கால மழையைக் கட்டளையிட்டமையால் ஐப்பசி மாதம் முழுவதிலும் விடாமழை பெய்ததுமன்றிக் கார்த்திகை மாதத்திலே தேதி மழையுங் காலமழையும் பெய்துகொண்டுவருகிறபடியால் தானியதவசங்களுக்கு ஒரு குறைவுமிராது. ஆகையால் மழை பெய்கிறதுங் காற்றடிக்கிறதும வெய்யிலெறிக்கிறதுங் கடவுளினதுசித்தமாகையால் மனிதருடைய எண்ணத்தின்படி ஒன்றும் நடக்கிறதில்லையென்று யாவருங் கெட்டியாய் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது.

உவாந்திப் பிராந்தி.—சென்னைக்கரியிலுள்ள பறைய குலத்தவர் களுக்குள்ளே கோதாரி வியாதி கடுமையாய் உலாவிப் பதினேழு பேரையுமெடுத்துக்கொண்டு போயிற்றென்று கேள்வியாதலும்.

கொலை.—சூக்கினி நகரிற் போரிலே ஏற்பட்டிருந்தவர்களில் ஒருவனுகிய பாடல்கான்சுபதாரென்றவன் பண்ணின சில அடாத்துக்காகச் சுட்டுக்கொல்லப்படும்படி தீர்க்கப்பட்டான்.

லிவ்வபூல்—இங்கிலாந்து.

தீப்பற்றல்.—இந்த ஊரிலே தீப்பற்றினதினாலே கிட்டத்தட்ட (எ இல) பவுண் அளவுக்குச் சேதமாய்ப்போயிற்று.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Obituary.—Died at Jaffna, on Monday, the 5th instant, John Rodrigo Mootiah, Esq. *District Judge of the Islands*, deeply and sincerely regretted by his relatives.—The deceased has left a large estate which will be inherited by his wife and two daughters who survive him. Mr. Burleigh acts as District Judge of the Islands for the present.—*Communicated.*

Communicated by Mr. S. Tampiahpully.

DIED, on the 10th. Nov. 1842, at Chilaw, of a sudden sickness Mr. FREDRIC MAGNES HERFT, late proctor of Provincial Court of Jaffna and of the District Court of Manaar, leaving behind him a widow and 9 children (2 of them married) in an indigent state, as well as numerous relatives and friends to mourn his loss. He died in full confidence in his God, and breathed his last saying "Amen Lord Amen."

It is well known to all that death is sure, but alas! none are prepared for it nor afraid of it, while it is day; but when at the point of death, filled with fear and horror, they tremble and give up the ghost crying "alas! alas! I have spent my life in vanity and sin, and am now going to eternal hell-fire."

The greatness and riches of this world which we acquire with much trouble and pains make us afraid of death,—but those only who renounce the love of worldly things, and fear God, and follow his ways, will meet death with peace, and enjoy unspeakable and eternal bliss in Heaven.

Died at Manaar.—On the evening of the 5th December 1842, the wife of Mr. Abraham Evert Bartholomuesz, late *Head Clerk* of the Manaar Cutcherry, leaving a disconsolate husband, seven sons, and a circle of relations and friends to bemoan her irretrievable loss.

The Rising Sun.—This paper which was commenced a little more than a year ago, under very favourable auspices, has been discontinued, in consequence of insufficient support—or as stated by the editor, because it has "plenty of subscribers who do not pay." We are sorry that the *Sun*, whose brightness at one time, threatened to obscure the rays of our little *Star*, should so soon have set in darkness. We hope the Star may have a happier issue, and be continued to shed its humble light till the morning of redemption for the sons of India shall be fully proclaimed.

COLOMBO.

Abridged from the Observer.

Mail-coach Accident.—The Kandy mail coach fell down a precipice near Ambepusse on the 30th ult. Two passengers who were in it, escaped unhurt by jumping out, but the coachman was seriously injured, one horse killed, and the carriage much broken.

Attempt at murder.—Private J. Naylor of the 90th Light Infantry, whilst on sentry at the sally-port, fired his musket at corporal Cooper. who was lying on a cot in the guard-room. The ball passed within a few inches of his head and sank into the wall. No reason is assigned by him for this murderous attempt.

Drowning by Intoxication.—Three sailors of the *Elizabeth Walker*, in the Colombo roads, went in the sea outside the North Barrier gate, to bathe, when one of them, a young man of fine promise, who was intoxicated, was drowned.

MADRAS.

Ecclesiastical.—The Lord Bishop of Calcutta arrived at Madras on the 23d Nov. He was expected to remain about three weeks, and then proceed to England, overland, *via* Trichinopoly and Colombo. Bishop Spencer of Madras was to accompany his lordship to Colombo.

Cholera.—This dreadful disease is said to be raging among the pariahs at Madras—seventeen persons having died of it when the account was given.

Fraud.—A concopillay of the Commissariat Department and another native public servant at Madras have been accused of embezzling one half of the oil given for the public lights, and of selling the same for their mutual profit. The matter is now undergoing judicial investigation.

Court Martial.—Subadar Badul Khan, of the 27th Regiment of Native Infantry having been tried by a Court Martial and found guilty of deserting to the enemy while engaged in an action in the town of Ghuznee, has been sentenced to be shot to death by musquetry.

Execution for Murder.—A correspondent under date of Nov. 15, states that a man was lately executed at Trichinopoly for the murder of his wife, whom he had stabbed in a fit of jealousy.

Suicide.—A private of the 50th regiment stationed at Berhampore, having committed theft and fearing detection, hung himself.

Steam communication between Calcutta and the Straits.—An iron steamer of 150 tons with accommodations for 16 passengers has been ordered, to run between Calcutta and the Straits.

Removal of Jews to Jerusalem.—Several thousands of Polish and Russian Jews, at Berlin and elsewhere, have entered into an engagement to proceed on the first favourable opportunity to Jerusalem to await in prayer and fasting the coming of the Messiah.—*Eng. Paper.*

Cure for the sting of a Wasp.—Carbonate of potash is an instant cure for the sting of the Wasp; applied to the wound it immediately removes pain.

To our Correspondents.

We have several communications on hand, which are necessarily deferred. They will appear as soon as we can find room for them.

NOTICE.

The Agents of the Morning Star are respectfully requested to make known at an early period the number of copies of the paper they will need for 1843.

NOTICE.

Copies of VOL. I. and II. of the Morning Star, bound in *one volume* may be had on application at the American Mission Press, Manepy.—Price—10 *shillings* with a discount to Agents.

NOTICE.

The undersigned respectfully reminds his subscribers to the "M. Star," that the close of the 4th quarter of the year 1842 is the time for the close of subscription in advance for the 1st quarter of the year 1843.

S. TAMBIAHPULLY.

அறிவித்தல்.

நம்மால் நாளதுவரையிற் பிரசுரஞ் செய்துவரப்பட்ட உதயதாரகைத்த பத்திரிகைக்குக் கையொப்பக்காரர் வெகுபேராயிருக்தாலும் பணத்தை முறைபோலே செலுத்துகிறவர்கள் கொஞ்சப்பேராயிருக்கிறதினால் மேற்படி பத்திரிகையைப் போன மாதக்கடைசிமுகனேயாக நிறுத்திவிடவாயிற்று:

இதுவும் மேற்படி பத்திரிகைக்குக் கையொப்பக்காரராயிருக்த சகலரும் தங்கள் பேரில் நிலுவையாய் இருக்கிற பணங்களை இதனடுத்தமாசமே. முதலந் திகதிக்கு முன்னிதாகக் காரியகாரருக்குச் செலுத்திவிடவேண்டியது. அப்படிச் செலுத்தாமல் இருக்கில அவர்களின்னரென்பதை உதயதாரகையிற் பிரசித்தஞ்செய்யலாகும்.

இப்படிக்கு

கொழும்பில் தபாசபதி. } D. J. WEERESEKERRA.
காரத்திகை மீ. சுயதீ. } எட்டிடிற்றர்.

CONTENTS.—அட்டவணை.

On the advantages of the European Sciences, &c. -	297		புறங்கள்.
The influence of Christianity in Great Britain -	299	இங்கிலாந்துதேச இராச்சிய விருத்தி	299
Missionary Enterprizes in the South Seas - -	300	தென் சமுத்திரத் தீவில் கட	300
Communications -	301-303	ந்த சங்கதி	301-303
Pancha-Tantra-Katei—Cural	304	கடிதங்கள்	bi.
On Gardener's Calendar	305	சகுன விளக்கங்கள்	304
Hints on the Theory and Practice of Gardening -	ib.	பஞ்சதந்திரக் கதை	ib.
To our Readers -	ib.	குறள்	306
Summary of News	308	கவனிப்புகள்	307
		புதினச் சங்கதிகள்	

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

To be published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

PROSPECTUS

OF THE MORNING STAR FOR 1843.

The "*Morning Star*" was established with especial reference to the benefit of the native community. It was designed primarily for the rising generation who have received instruction in missionary and other schools, and especially for those who have enjoyed the advantages of a superior education, and who may be expected to take an interest in the promotion of science and literature and of other branches of useful knowledge among their countrymen. It was hoped that by furnishing such a medium of communication with the native mind, and by the discussion of topics of general interest and utility which were familiar only to a few, that in the dormant mind of the community a spirit of inquiry would be awakened, and on the part of some, a desire for self-improvement excited. It was also believed that it would tend to enhance the value of a good education by enabling the recipient to impart some of the benefits of his acquirements to others, and that it would furnish the educated youth with a stimulus to make increasing attainments in knowledge.

These expectations have been realized to a pleasing extent, and the patrons of the paper have abundant encouragement, from the interest felt in it by the native community, to continue to give it their support.

The *Morning Star* for 1843 will be conducted on the same general plan as heretofore. It will be devoted to *Education, Science, Religion,* and *general Literature,* with occasional articles on other subjects of general interest and a brief notice of passing important events. Translations in English will be given of such Tamil communications as possess a peculiar interest to the English reader.

We shall reserve as much space in our columns as possible for communications from correspondents, and we hope they will come forward with increased interest to the discussion of those subjects that are likely to interest and profit our readers. The spirit of inquiry that has been awakened in the community on *moral* and *religious* subjects, encourages the hope that more attention will be given to them in future than has been given heretofore. There are great questions connected with these subjects, of fundamental importance to the well-being of man both for this world and for the next, and it is incumbent on every one to lay aside his prejudices, and calmly and patiently to inquire—"*What is truth?*" The "*Morning Star*" will advocate no doctrines either of morals or of religion, that are *contrary to reason,* or *unsupported by Scripture*; and room will gladly be given for those who entertain different views to exhibit the evidences of their faith. The time is fast approaching, if it has not already come, when the people of this country will demand a free and fair discussion of the merits of Christianity compared with those of Hinduism and Mohammedanism, and our correspondents would do well to give the subject their serious consideration.

In order to secure in each No. of the paper such a variety of matter that every reader shall find in it something that is pleasing and instructive to himself, it will be necessary, except in particular cases, where the nature of the subject forbids a division, that the articles be *short.* Our correspondents should therefore aim at conciseness in writing for the Star.

The arrangements for supplying the colums of the paper the coming year, so far as they are completed, include the following articles.

I. Beschi's Instructions to Catechists.
II. Selections from the Koran.
III. Pancha-Tantra-Katei.
IV. Selections from the Kural, with translations.
V. Translations from Lennie's Grammar.
VI. Lessons on Morals (in English and Tamil) with questions for the use of Schools, by Rev. Jacob Abbott.
VII. Rules for the conduct of a Christian Life (in English and Tamil) by Robert Nelson, Esq.
VIII. Scriptural Proofs of the doctrines and duties of Christianity—(English and Tamil.)
IX. Brief Descriptions of Birds, with cuts on a comparative scale.
X. Continuation of Good's Book of Nature—(English and Tamil.)
XI. Continuation of William's Narrative of Missionary enterprizes.
XII. Letters from Rev. D. Poor to his former pupils.
XIII. Panchangam, with a monthly view of the Heavens (the latter to commence with the Tamil New Year.)

It will be perceived by the above list that we have consulted the different tastes of our readers in the selection of articles for our next volume. We think our Roman catholic friends cannot fail to be pleased with the work of the distinguished Beschi, whose invaluable services in Tamil literature justly entitle him to a distinguished place among anglo-Indian literati. His **Instructions to Catechists,* is considered one of his best productions, and as a model of Tamil *prose writing* is probably equalled by few compositions in the language; and on this account

* We understand this work is procurable only in manuscript and at a cost of from 10 to 15 shillings per copy.

is worthy of the particular attention of Europeans who are aiming at the acquirement of Tamil.

The *selections from the Koran*, we hope, may awaken an interest amongst our Mohammedan readers, that will lead them to give circulation to the paper amongst their own community. The Koran should not be a sealed book as it has been, amongst them; and as they have formerly lamented the want of presses and means to give publicity to its doctrines, we hope they will now give encouragement to the Star to do it for them.

The *Pancha-Tantra-Katei*, *Selections from the Kural*, and *Monthly view of the Heavens*, with the *Panchangam*, are enough to awaken the desire of the native, who has no farther interest in it than to obtain these portions of Hindu literature and science, to possess the work.

The *Translations from Lennie's Grammar*, will interest and profit those Tamil youth who are studying the English language, and they, together with their teachers, may derive much useful information and many important principles, from *Good's Book of Nature* and *Lessons on Morals*, which are to be published in Tamil and English.

The native Christian and student of Theology will find a portion which they may peruse with lasting profit in the *Lessons on Morals*, *Rules for the conduct of a Christian Life*, and *Scriptural proofs of the doctrines and duties of Christianity*, also in *William's Narrative of missionary enterprizes in the South seas*, which affords a happy illustration of the effects of Christianity on a barbarous people, and is worthy of the attention of all classes of our readers.

The *brief Descriptions of Birds*, with the cuts by which they are to be illustrated, will serve to impress the reader with a sense of the wisdom and power of God, who has filled the earth and the air with such a wonderful variety of living creatures, each possessing forms, habits, and dispositions peculiar to itself.

Mr. Poor's *Letters to his former pupils* can hardly fail to secure the attentive consideration of those to whom they are addressed. His long course of devoted labors for the improvement of Tamil youth, and the knowledge and experience of the Tamil character which he possesses, eminently qualify him to act as counseller to the young and inexperienced, and will justly entitle his suggestions to their serious regard.

This variety of articles, with the *Communications* from correspondents on the various subjects of interest to the native mind—and the *Summary of News*, will, we should think, sufficiently recommend the paper to the attention and support of the native community.

It has been suggested that the paper would be more acceptable to the generality of its readers if it were published *weekly*, instead of every fortnight. Though this arrangement might be agreeable to a considerable number of our readers, we have no reason to think that the larger portion of them desire it. Whenever they express such a wish, and are willing to double their subscription to obtain the advantages of a weekly sheet we shall be ready to comply with the suggestion.

Terms of the Paper.

The *Morning Star* for 1843 will be published on the 2d and 4th *Thursday* of every month.

The *terms* of the paper for *each quarter* are, for any number of copies under *ten—one shilling.*

For *ten copies* and any number under *twenty—nine pence.*

For *twenty copies* and upwards—*six pence.*

AGENTS OF THE PAPER.

Jaffnapatam—F. C. Grenier, Esq.
Chundiculy—Mr. M. J. Povirayasingum.
Wannarponny—Mr. S. Tampiahpully.
Manepy—Mr. C. A. Goodrich.
Batticotta—Mr. W. Volk.
Tillipally—Rev. D. Poor.
Oodooville—Rev. L. Spaulding.
Varany and Chavagachery—Rev. G. H. Apthorp.
Point Pedro—Mr. A. Stansbury.
Moolitevo—Mr. A. Mc Farland.
Trincomalie—Rev. G. Hole.
Batticaloe—Mr. S. A. Allegecoon, *Mod.*
Calpentyn—Mr. J. Woodhull.
Colombo—Mr. P. Canjemanaden.
Madura—Rev. F. D. W. Ward.
Dindigal—Rev. J. J. Lawrence.
Trevandrum—G. C. Roberts, Esq.
Tanjore—Mr. S. Tyrian.
Negapatam—Rev. T. Brotherton.
Trichinopoly—Rev. C. S. Kohloff.
Madras—P. R. Hunt, Esq.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of *one penny and a half a line* for the first insertion, and *one penny a line* for the *second* and *subsequent* insertions—reckoning the type at Long Primer size.

COMMUNICATIONS by mail must be *post paid* to receive attention.

பிரஸ்தாவவிஷ.

உதயதாரகைப் பத்திரங்களை அச்சடித்துப் பிரசுரஞ்செய்யும்படிக்கேற்படுத்தவேணுமென்றெடுத்துக்கொண்ட பிரதான நோக்கமென்னவெனில், குருமாராலும் பிறராலும் இஸ்தாபிக்கப்பட்ட கல்விச் சாலைகள் வழியாகக் கல்வியையடைந்துகொண்டவர்களாகிய இத்தேயத்தவர்களின் நன்மைக்காகவும், பிரதானமாய் அருமையும் பெருமையுமான கல்

வியைக் கற்பதிலுண்டாய உபயோகத்தை அநுபவித்துத் தங்களூரவர்களுக்குக் கல்வி நூலிலுங் கல்விப்பொருளிலும் இன்னும் பிரயோசனமாகவிருக்கும் மற்று மற்றுங் காரியங்களிலுந் துணைசெய்கிறதற்குப் பிரீதியுள்ளவர்களாவார்களென்றெண்ணியிருக்கும் அவர்களுக்காகவுமேயன்றிப் பின்னொரு பிறநோக்கத்துக்காகவுமல்ல.

இப்படிச் செய்வதினால், பலருக்கும் பலனைக்கொடுக்கத் தகுதியினையுடைத்தானதாய்ச் சிலர் மாத்திரம் நடமாட்டமான விஷியங்களைக் குறித்து அபாவினையுடைய மனதையுள்ளவர்கள் அருண்டு விழித்து ஆராய்ச்சிபுரியும்படிக்கேதுவாக்கிக்கொள்வது மாத்திரமல்ல, வேறுசிலர் தேர்ச்சியடையமுயற்சிபண்ணிக்கொள்வதற்கும் இது ஒரு வழியாயிருக்கும். இதுவுமன்றித் தான் கற்றுக்கொண்டதினாலுண்டாய பலனிற் சிலவற்றை மறுபேருக்கும்பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறதினால் நற்படிப்பினது கிரயத்தை அதிகமுயர்த்துகிறதற்கும் ஏதுவாயிருக்கிறதுமல்லாமல், படித்த பிள்ளைகள் அறிவுவளர்த்தியில் அதிகமோங்கி உன்னதங்கொள்ளுகிறதற்கேவுதலையுங் கொடுக்கின்றது. இப்படிக்கொடுக்குமென்றவெண்ணங் கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சம் நயப்பாடாய் மூடிந்திருக்கிறதையும் இத்தேயத்தவர்கள் உதயதாரகையில் அதிக பற்றையும் அன்பையுங் கொண்டிருக்கிறார்களென்பதையுங் காண்கும்பொழுது தாரகையின் நல்லுபகாரிகள் அதிகம் நன்முயற்சியான எண்ணமுந் தைரியமுங்கொண்டு தாரகைக்கு வேண்டிய ஆதரவைஇகிறதிற்றெய்ந்துபோகமாட்டார்களென்று நினைக்கிறோம்.

இனிமேல் (சகும்) ஆண்டிலும் உதயதாரகைப் பத்திரத்தில் கற்கை, சாத்திரம், பொதுவான கல்வி, மார்க்கவிஷியமுதலான காரியங்களைப் பற்றியும், இடைக்கிடையே பலர்க்குபயோகமான வேறும் பற்பலபகுதிகளைப் பற்றியும் பரிசங்கம் பண்ணப்படுவதுமன்றிப் பிரதானமாய் இங்கும் அங்கும் பிரதேசங்களிலும் நடக்கும் பிரதான சமாசாரசங்கதிகளைப் பற்றியும், இங்கிலிஷ வாசிப்பவர்களுக்குபயோகத்தைக் கொடுக்குமென்றெண்ணுகிற தமிழ்க் கடிதத்தை இங்கிலிஷ பாஷைப்படுத்தியும் பிரசுரஞ்செய்யப்படும். இன்னுங் கூடியளவு தாரகைக்குக் கடிதங்களெழுதுபவர்கள் வரவிடுக்கிறகடிதங்களுக்குந் தாரகையிற் போதிய இடங்கொடுக்கவும்படும். ஆகையினாற் கடிதங்களை எழுதுபவர்கள் அத்தை வாசிப்பவர்களுக்குப் பயனையும் பலனையுங் கொடுக்கதக்க காரியங்களைக் குறித்துச் சுருக்கமாய் அதிக சந்தோஷித்துடனெழுதி ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் ஆராய்ச்சி புரிவதற்குத் தலைப்பட்டு முன்னேறிவருவார்களென்று நம்பி ஆசித்து வரவுகாத்துமிருக்கிறோம். இப்பொழுது இருவினைக்கடித்ததும் வேதவிஷியங்களைக் குறித்ததுமான விஷியங்களைப் பற்றிச் சனங்கள் விசாரணைபண்ணியறியத் தலைபட்டுப் முன்னிட்டிருக்கிறதினால் இம்மட்டும் அவர்கள் கொண்டிருந்த கவனத்திலுங் காதலிலும் இனிமேல் அதிகஞ் சாக்கிரதையாயிருப்பார்களென்று நம்பியிருக்கிறோம். இகத்திலும் பரத்திலும் மனிதனுக்கு வேண்டிய சுகவாழ்வுக்குரித்தான காரியங்களைத் தொட்டனேக கேள்விகளிருக்கிறபடியால் ஒவ்வொருவனுந் தனது தப்பெண்ணத்தையும் வாரபட்சத்தையுந் தள்ளிவிட்டுப்பொறுமையாயுஞ் சாந்தமாயும் "சத்தியமாவதென்ன" என்பதை விசாரணைபண்ணியறியவேண்டியது அவனவன் தலையின் மேல் விழுந்த கடமையாயிருக்கின்றது. நியாயத் தப்பாய் வேதாகம அத்தாட்சியின்றியிருக்கிற இருவினைக்கடித்த அல்லது மதவிஷியத்தைக் குறித்த எப்போதானைகளுக்காகவெங்கிலுந் தாரகைப் பத்திரம் வாரப்பாடாய் நின்று பரிந்து பேசமாட்டாதென்பது சத்தியம். ஒவ்வொருவருந் தாங்கள் தாங்கள் பிடித்துப் பற்றியிருக்கும் விசுவாசக் கோட்பாட்டை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு மதவிஷியத்தைக்குறித்துத் தங்கள் மனதிற் படுகிற எண்ணத்தை உதயதாரகை வழியாய் எழுதியறிவித்தால் அப்படிப்பட்டவர்களுக்குந் தாரகையிற் போதிய இடங் கொடுக்கப்படும். இப்பொழுதுண்டாயிருக்கிற சீரைப்பார்த்தால், கிறிஸ்து சமயத்துக்கும் இந்து மதத்துக்கும் இஸ்லா மார்க்கத்துக்குமுள்ள வித்தியாசமின்னின்னவென்பதைத் தெளிந்ததியும்பொருட்டு இவ்வூர்ச் சனங்கள் இப்பொழுது அதிக எண்ணங்கொண்டு ஒவ்வொன்றையும் அத்தாட்சிப் பிரமாணத்துடன் விசாரணைபண்ணத் தலைப்பட்டிருக்கிற சமயங் கிட்டிவிட்டபடியால், கடிதமெழுதுகிற நமது சிநேகிதர்களிது காரியத்தின் பேரில்த் தங்கள் முழுக் கவனத்தையும் அவதானத்தையுஞ் செலுத்தவேண்டியது.

தாரகையை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவனுந் தனக்கறிவையுஞ் சுவையையுங் கொடுக்கததக்க தகுதியினையுடைய நாலுவிதமான விசேடங்களை ஒவ்வொரு சஞ்சிகையிலும் பிரசித்தஞ்செய்யவேண்டுமென்று யோசித்திருக்கிறபடியால் இயன்றவளவு ஒவ்வொரு காரியமுஞ் சுருக்கமுந் தெளிவுமாயிருப்பது அதிக நிறம். எக்காரியங்களிலும் அப்படியிருப்பது மிகவுந் தெண்டிப்பாயிருந்தாலுங் கடிதமெழுதுபவர்கள் தங்களுக்கடிதங்களைச் சுருக்கமாய் எழுதி வரவிடுக்கவேண்டியது.

கூடியளவு நாங்கள் இந்த வருடத்துக்குப் பிரசுரஞ்செய்யவெடுத்துக்கொண்டகாரியங்களென்னவெனில்,

உவது. கோரூன்.
ஊவது. பஞ்சதந்திரக் கதை.
சவது. குறள் (இங்கிலீசும் தமிழும்.)
ஙுவது. லெண்னீஸ் என்பவர் இங்கிலீசிற் செய்த இலக்கண மொழிபெயர்ப்பு.
ஞவது. ஆபத்து என்ற தூரை செய்த நீதி நெறி ஒழுக்கம் (இங்கிலீசும் தமிழும்.)
எவது. கிறிஸ்து மதாசாரணையுள்ளவன் நடக்கவேண்டிய ஆசார முறை, (இங்கிலீசுந் தமிழும்.)
அவது. வேத உதாரணத் திட்டாந்தம் (இங்கிலீசும் தமிழும்.)
கூவது. விலங்கியல்.
ஙவது. கூட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்சநூல் (மூல்போல)
ஙகவது. தென் சமுத்திரத் தீவில் நடந்த சங்கதி.
ஙஉவது. மூன்னேவட்டுநகர் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்துக்குத் தலைவராயிருந்த கனம் பொருந்திய தானியேற் பூரையரவர்கள் தம்மிடம் படித்துப்போன மாணாக்கர்களுக்கெழுதும் நிருபம்.
ஙஊவது. பஞ்சாங்கமுந்தான்.

உதயதாரகையை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவருடைய மனதுக்கும் பிடிக்கத்தக்க காரியங்களே இவ்வருடத்தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நாங்கள் யோசனையுடன் தெரிந்துகொண்டோமென்று மேற்காட்டிய இடாப்பைக்கொண்டு சகலரும் அறிந்துகொள்ளலாம். அப்படியே எமது றோமான் மதச்சினேகிதர்களும் பிரபலியமாய் வாழ்ந்திறந்த தைரிய நாதனென்னும் பேரையுடைய நூல்வல்லோராகிய வீரமாமுனிவர்செய்த நூல்களிலொன்றாகிய வேதிய ரொழுக்கமென்ற நூலை வாசிப்பதற்கு மெத்த விருப்புற்றவர்களாவார்களென்று நம்புகிறோம். அவர் உபதேசிகளினுபயோகத்துக்காக எழுதின இந்நூலும் அவர் செய்த எந்நூல்களைப்போல மேலானதாகவும், உரைவாசகமெழுதிப் பழகுகிறதற்குத் தகுதியானதாயுமிருக்கிறபடியால் தமிழ் கற்கவிரும்பும் ஏரோட்பையர் இந்நூலில் மெத்தக் கவனஞ் செலுத்த வேண்டியதவசரம்.

கோரூனைப் பிரபலஞ்செய்யவேண்டுமென்றெடுத்துக்கொண்ட பிரதான நோக்கமென்னவெனில், கோரூனகமத்தை அநுசரிக்கிறவர்கள் அதிற் பிரீதியுற்றிருப்பார்களென்றும், அப்படிப் பயிரங்கம்பண்ணுவதினாலே தாரகைப் பத்திரங்களுக்கு அவர்கள் சாதியார் மிகுதியாய்க் கையொப்பக்காரராவார்களென்றும் எண்ணினபடியினாற்றான. அவர்கள் சொல்லுகிறபடி கோரூன் மறைத்த அந்தரங்கமாய் வைக்கவேண்டிய புத்தகமல்ல. மேலைச்சஞ்சிகைகளொன்றில் ஸ்லாமதாநுசாரிகளிலொருவர் தங்களுடைய மதத்தினுண்மையைப்பற்றி அச்சடித்துப் பலருமறியப் பண்ணுவதற்குத் தங்களுக்கு அச்சுக்கூடமும் அதற்கு வேண்டிய பிரயெத்தனமுமில்லாமையால் இப்படியானதென்று பெருமூச்சிட்டுச் சொன்னமையால், இப்பொழுது நாங்கள் அவர்களுக்காகக் கோரூனகமத்தை அச்சடிப்பதினால் அவர்கள் அதில் சந்தோஷித்துடன் தைரியவெண்ணங் கொள்ளுவார்களென்று நம்பி ஆசித்திருக்கிறோம்.

தமிழ்த் தலைமைப்புலமை நடாத்துந் தாண்டவராய முதலியாரால் மொழி பெயர்த்த பஞ்ச தந்திரக்கதையையும், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாற் செய்யப்பட்ட திருக்குறளையும் அதின் உரையையும் பஞ்சாங்கத்தையும் அச்சடிப்பதினால், அவைகள் இவ்வூரவர்களுடைய விருப்பத்தை எழுப்பிவிடப்போதுமானதாயிருக்கின்றன. ஆனாலும் அவர்கள் இப்படிப்பட்ட கல்விப்பொருளடங்கிய புத்தகங்களைவைத்திருக்கிறதிலே சந்தோஷங்கொள்ளுவதே அன்றி அவைகளிலுள்ள காரியங்களினாலே அவர்களுக்கு வேறொரு பிரதான பலனுமில்லை.

லெண்னீஸ் என்ற தூரை இங்கிலீசிலாக்கிய இலக்கண மொழி பெயர்ப்பை அச்சுப்பதிப்பதினால் இங்கிலீசு கற்குந் தமிழ்மாணாக்கருடைய தேர்ச்சிக்கு மெத்த உடயோகமாயிருக்கும். அப்பிள்ளைகளும் அவர்களைப்படிப்பிக்கும் உபாத்தியாயர்களும் கூட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்சநூலையும், ஆபத்து என்பவர்செய்த நீதிநெறி ஒழுக்கத்தையும்படிப்பதினால் அநேகம் மேலான விசேடங்களை அறிந்துகொள்வார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இன்னும் மேற் சொல்லிய நீதிநெறி ஒழுக்கத்தையும், கிறிஸ்து மதாசாரணையுள்ளவன் நடக்கவேண்டிய ஆசாரத்தையும், வேத உதாரணத் திருட்டாந்தத்தையும், கிறிஸ்து சமய வழியாய் மிலேச்ச சாதியாருக்கு வந்த மாறுதலைப் பற்றித் தென் சமுத்திரத் தீவில் நடந்த சங்கதிகளையும் பற்றி இவ்வூர்க் கிறிஸ்தவர்களும் வேத சாஸ்திரங்களுக்கும் மாணாக்கரும் வாசிக்கில், அவர்களுக்கது அழிந்து போகாத பொக்கிஷத்துக்கு நிகராயிருக்குமென்றமையால் உதயதாரகையை வாசிக்கும் மற்றுமேறும் இதிற்கவனஞ் செலுத்துவார்களென்பதற்கு ஐயமில்லை.

விலங்கியலைப் பற்றிப் பிரசுரஞ் செய்வதினால், அது ஒவ்வொரு மிருகத்தின் குணத்தையும் பழக்கத்தையும் பரிசணையையும் அவ்வவற்றிற் குரிய தன்மைகளையுங் காட்டுவதுமன்றி இப்படிப்பட்ட சீவாங்க படைப்புகளையும் படைத்துக் காத்தழிக்கிற ஒரு பெரியவர் இந்தப் பிரமாண்ட முழுவதும் இருந்து வாசம்பண்ணி வருகிறரென்றெமது மனதிலுற அழுத்துகின்றது.

கனம்பொருந்திய தானியேற் பூரையரவர்கள் எழுதிவரவிருக்கிற நிருபங்களைக் குறித்தமாணாக்கர் அவைகளைப் பற்றிக் கவனஞ்செலுத்தாமற் போகமாட்டார்

களென்பது திட்டம். அவர் தமிழ்ப்பிள்ளைகளின் தேர்ச்சிக்காக வெகுநாளாய் லிடாதுநாடிப் பிரயாசப்பட்டு வருவதினாலும், தமிழருடைய உடை நடை பாவனையைப்பற்றி அதிகந் தூலாம்பரமாய் அறிந்திருப்பதினாலும் அப்படிப்பட்டவரே புத்தியற்றோரைப் புத்தியுற்றோராக்குகிறதற்குத் தகுதியினையுடையவரான படியால் அவர் சொல்லும் புத்திகளையும் யோசனைகளையும் அவர்கள் பராகண்டிதமில்லாமல் உற்றுக்கவனித்து அதின்படி செய்யவேண்டியது அவர்கள் பேரில விழுந்த கடனாயிருக்கின்றது.

மேற்காட்டிய பலவகையான விசேஷிங்களையும் சனங்களுக்குப் பிரியத்தைக் கொடுக்கத்தக்க பற்பலவிதமான கடிதங்களையும், பிரதான புதினச்சங்கதிகளையுந் தாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்வதினாலே இவ்வூரிலுள்ள சகலருந் தாரகைக்கு உபகாரிகளாயிருப்பார்களென்று நம்புகிறோம். நாங்கள் இரண்டு கிழமைக்கொருமுறை தாரகையைப் பயிரங்கஞ் செய்வதைவிட்டுக் கிழமைக்கொருமுறை பயிரங்கஞ் செய்வதுண்டானால் அப்படிச் செய்வது சில பேருக்கு மெத்தப் பிரியமாயிருக்குமென்று சிலர் எங்களிடத்திற் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படிச் செய்வது கொஞ்சப்பேருக்கு மாத்திரம் பிரியமாயிருந்ததேயானால் வெகுபேருக்கு அப்படிச் செய்வது பிரியமில்லாமலுமிருக்கும். அப்படியிருந்தும் எப்போவாகுதல் அவர்கள் தங்கள் விருப்பத்தைக் காட்டிக்கையொப்பத்தையும் நீட்டிக்கிழமைகடோறுந் தாரகையைப் பிரசுரஞ் செய்வது மிகுதியும் நலமென்று சொல்வதுண்டானால் அவர்கள் பிரியத்தின்படி நாங்களுஞ் சம்மதிக்கத்தனமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம்.

உதயதாரகையின் வரலாறு.

இனி மேல் உதயதாரகை ஒவ்வொரு மாதத்து இரண்டாம் நாலாம் வியாழக் கிழமைகளிற் பிரசித்தம் பண்ணப்படும்.

பத்துப் பத்திரிகைக்குக் கீழ்ப்படக்கையொப்பம் வைத்து மூன்று மாதத்துக்கொருமுறை பணங் கொடுப்பதுண்டானால் இதின் விலை (க) ஒரு சிவீங்கு அல்லது (அ) எட்டுப் பணம் அல்லது (அ) எட்டு அணு.

பத்துப் பத்திரிகைக்கும், இருபது பத்திரிகைக்குங் கீழ்ப்படக்கையொப்பம் வைத்து மூன்று மாதத்துக்கொரு முறை பணங் கொடுப்பதுண்டானால், இதின் விலை (கூ) ஒன்பது பேனிஸ், அல்லது (சூ) ஆறு பணம், அல்லது (சு) ஆறு அணு.

இருபது பிரதிக்கு அல்லது அதற்கு மேற்படக்கையொப்பம் வைத்து மூன்று மாதத்துக்கு ஒரு முறை பணங் கொடுப்பதுண்டானால் இதன் விலை (சூ) ஆறு பேனிஸ், அல்லது (ச) நாலு பணம், அல்லது (ச) நாலு அணு.

உதயதாரகைக்குக் காரியகாரர் இருக்குமிடங்களாவன,

யாழ்ப்பாணம்	திருக்கோணமலை
சுண்டிக்குழி	மட்டைக்களப்பு
வண்ணார்பண்ணை	கற்சிட்டி
மானிப்பாய்	கொழும்பு
வட்டுக்கோட்டை	மதுரை
தெல்லிப்பழை	திண்டிக்கல்
உடுவில்	திருவனந்தபுரம்
வரணி	தஞ்சாவூர்
சாவகச்சேரி	நாகபட்டினம்
பருத்தித்துறை	திருச்சிராப்பள்ளி
முல்லைத்தீவு	சென்னபட்டினம்

☞ உதயதாரகைப் பத்திரிகைக்குக் கடிதம் எழுதி அனுப்ப வேண்டியவர்கள் தபாற்செலவு கொடுத்தனுப்பவேண்டியது.

Hints addressed to Native Preachers, Catechists, and other expounders of the Word of God relative to the manner in which they should prepare their public exercises. No. III.

To the Editors of the Morning Star.

In two preceding articles addressed to Preachers and Expounders of the sacred Volume I suggested some hints to be attended to (1) Before beginning to write a Sermon or Lecture (2) While writing it. I would now direct attention to some thoughts to be regarded while the preacher or Lecturer *is delivering* (*or is about so to do*) what he has prepared. These I shall class under 3 heads.

I. After completing your discourse and before appearing with it in public *preach it to yourself.* Retire to some private place, read it aloud and as you read fancy yourself to be an auditor listening to what you are uttering. Put to yourself questions like the following.

"Am I habitually obeying the *command* I have now declared? Am I diligently performing the *duty* I have now enjoined? Is that *promise* I have now quoted mine? Am I in danger of suffering the effects of the *curse* I have now pronounced? Am I *thinking, feeling, resolving*, in view of the truths I have now presented as I would have all my hearers do?" Such a course as this has been carefully adopted by many of the wisest and best of preachers and resulted in effects most happy.

II. *Go to your pubic duty from the retirement of your closet.* It is an interesting and instructive fact that when our Lord was about to perform any great work he preceded it by *prayer.* And what greater work can engage the attention of any human being than to declare God's truth.—When is God's Spirit—his wisdom and grace needed if not in the pulpit?

III. Avoid every thing in your *dress, manners,* &c. that would naturally attract the attention of the audience to *you* rather than to the *truths* you are about to declare. Let your dress be neat and plain, your manner natural and free. In these respects strive to be the same when preaching that you are elsewhere.

IV. Let your *deportment* and especially your *voice* be *grave* and *solemn.* I would have you regard this especially in connection with *reading the Scripture* and *prayer.* (1) When you read the Bible remember whose book it is. (2) By whom and for what purpose it was revealed. When you approach God in prayer reflect upon your position as in the immediate presence of the omniscient and holy God. In connection with the latter exercise I would have you on your guard peculiarly on one point; it is the *manner in which you ask the people to unite with you in prayer.* I have been surprised and deeply pained at the manner in which too many utter the expression—"Let us pray." They do it with a rapidity of utterance ill-suited to the occasion, and destructive of solemn devotional feeling. Avoid a practice so unworthy of the Holy one in whose presence you place yourself. Read and *pray* with a clear, full voice and with *humble reverence.*

V. *Feel what you say* and let your audience *know that you feel.* Fancy your hearers to be so many *criminals* tried, convicted of a capital offence, and sentenced to be executed in a few days and you are now urging them to comply with certain rational terms whereby they can be released from the judgement of the Law—Or imagine them so many invalids *infected with a destructive malady* and you are urging them to accept certain *means of cure.* O how you would feel and plead and exhort. Do so *now*? There is an old Latin motto full of meaning to all public speakers and especially preachers; when translated it reads thus: "*If you want me to weep you must first weep yourself.*" When you preach, think of the everlasting joy or eternal woe that are before all your auditors. Plead with them as if you felt that in a *few years* they *must* be and in a *few hours might* be in the one or the other.

VI. Preach as if the *present discourse might be the last one you should ever deliver on earth.* It *may be* your last; you know not "the day or the hour that the son of man cometh." I could mention instances of many ministers who have fallen

dead in their pulpits immediately after the sermon, and others who though in health on one sabbath were in their grave before the next. The excellent Dr. Doddridge wrote a couplet on this subject which he himself carefully regarded.

"I'd preach as though I ne'er should preach again,
And as a dying man to dying men."

So do and you cannot but be useful.

VII. Preach to your *whole audience* with the plainness and earnestness that you would if you were speaking to them *personally*. The largest assembly is made up of *individuals*, and it is for the good of *each* by *himself* and not the *whole* as a body that you preach.

VIII. If when preaching you find your audience getting dull, listless and sleepy either stop your discourse, or use some means for arousing their attention and awakening them to regard what you are saying. If the people will not hear, why do you waste your strength and expend your voice. At such a time a question put to the one you regard as especially listless, or an apt and striking illustration will be sufficient. The brief sentence, "*My hearer, I will now illustrate what I mean by an instance that I met with or read of*," has opened many eyes that were becoming heavy and aroused many minds that had become vacant and wandering. If possible get the attention of your hearers and keep it.

I am well aware that to the list of rules now given many might be added. I have noticed only the most obvious and important. If upon further thought I should meet with other hints that I think may profit and interest I will not withhold them. In the meantime I would earnestly request those for whose benefit these suggestions have been penned to give them their serious attention and to resolve that from this hour they will be faithful to him whose truth they preach—faithful to those whose souls they have in charge, and faithful to their own consciences which will forbid them to be happy on the bed of death or in the day of judgement if they cannot reflect upon a life usefully spent and upon means for disseminating truths and doing good diligently employed. *W.*

[Answer to the question proposed by S. Merwin, in Vol. II. No. 8.]

To the Editor of the Morning Star.

SIR,

The trapizium may be divided into three triangles, by the lines, drawn from the middle point of the given side of the trapizium to the angular points. The sides of the triangles, drawn from the middle point being known; the other sides are the required sides of the trapizium. If the angles, comprehended by the known sides, be found, the sides of the trapizium will be determined by the following rule.

In a plain triangle, twice the product of any two sides is to the difference between the sum of the squares of those sides, and the square of the third side, as radius to the cosine of the angle included between the two sides. But an ambiguity arises in determining the angles, because the nature of the question admits of three different cases.

First, when one of the lines drawn from the middle point to the angular points, passes through the centre; secondly, when both the lines fall on the opposite sides of the diameter; thirdly, when they fall on one side of the diameter.

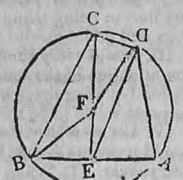

Let A B C D be the given circles, AB, the given side and E D and E C the two lines to the angular points, of which E C, the line passes through the centre. Find the centre F, and join F B and F D. Then $FE = \sqrt{(FB^2 - BE^2)}$. Let h be put for half the sum of the three sides DE, EF and FD. The sine of the angle D E F or D E C $= 2R \div (DE \times EF) \times \sqrt{(h \times (h - DE) \times (h - EF) \times (h - FD))}$. Here the angles C E B, D E C and D E A are known.

The angles in the other case, may be found by a similar process.

Yours truly,

Batticotta Sem. 12th Dec. 1842. H. BUSHNELL.

To the Editors of the "Morning Star."

GENTLEMEN,

I perceive that the *habit of using Tobacco* is almost universal in this country and that it is rapidly increasing. Not only aged men and women, but even young children make a free use of this powerful narcotic. I am fully persuaded, that multitudes use it without at all considering what are its effects upon health and morals and property.

My attention has recently been turned to this subject; and the more I consider it, the more I feel it is an important subject to be brought before the community. I feel anxious, therefore to call the attention of my fellow-countrymen to it. If the practice is a *good one*, it can easily be shown to be so. If on the other hand it can be shown that the health and morals and property of the community all suffer severely from this cause, this also should be brought distinctly before the people, as the first step towards promoting a reformation.

I therefore beg leave to propose the following question for discussion, viz. What are the advantages and disadvantages of the use of Tobacco?

Batticotta Seminary, December 2. 1842. Yours truly J. W

(Explanation of a verse in Scanda-Purana requested in No. 16.)

மூகாமைக்காரரே,

தங்கள் தாரகை உ புத். ம்சும். சஞ்சிகையிற் கண்டிரு க்கிற கந்தப்புராணச் செய்யுளுக் குரை இதுவரைக்கும் எ முதாடையாலயானறிந்த புல்லறிவினதளவுக்கெழுதி அற்றே ன்.

ஊரூகி—தசையாகி
ஊனுளுயிராய்—தசைக்குள்ளான உயிராகி
உயிர்தோறுமாகி—உயிர்கள்தோறும் வியாபியாகி
வானுதியான பொருளாய்—ஆகாயமுதலான பஞ்சபெரு ளாகி
மதியாகி—சந்திரனுகி
வெய்யோன்றனுகி—சூரியனுகி
ஆண்பெண்ணுருவாய்—ஆண்பெண்ணினதுருவமாகி
சராசரங்களாளுன் சிவன் மற்றவன்—இயங்குஞ் சீவன் இ யங்காச்சீவனென்பவற்றினுருபைப் பொருந்திய சிவனு டைய(சொல்லப்பட்ட அட்டமூர்த்தங்களினுலாய உட ம்பு)
நீன்கழற்கு—நீண்டபாதத்திற்கு
அன்புசெய்வாம்—அன்புகொள்வோம்.
இதிற் பிழை கண்டால் அவற்றைக் காட்டவும்.
இப்படிக்கு யாழ்ப்பாணம் மானிகர் ஓர் மாணுக்கன்.

உதயதாரகையின்முகாமைக்காரரே,

தடவுபண்ணி இத்தை உங்கள் கனம்பொருந்திய பத்திரிகை யிற் பிரசுரஞ்செய்தனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மகாகனம்பொருந்திய அருணேதைய எட்டிற்றவர்களுக்கு வ ந்தனம்.

உங்கள்அருணேதையப்பத்திரிகை யகஞ் சஞ்சிகையில் சதுர்வே தசித்தாந்த சபையார் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைப்பழித்துப் பிரசங்க ஞ் செய்வதைப் பிரசுரஞ்செய்து முறையீடென்று ஒன்று போட் டீர்களே. அதற்குத் துணையாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அனு பப்படுவது

அஞ்சாப்பட்டயம்.

நான்கிரித்தேன்.

எதிர்நிகரொப்பிலாச்சென்னைமாநகரிற்
சதுர்வேதசித்தாந்த சங்கமென்றொன்று
எரிநிறைநரகப் படுகுழியதனிற்
சூரியபேய்ச்சாத்தான் சூட்டிமெய்வெருண்டு
பொறியெழுமக்கினி நேத்திரத்தோடு
தறிநிகர்வக்கிர தந்தத்தொளிரச்
கினத்தொடுகனத்துச் சகத்தினைநடுக்கிக்
கனத்தொடுலுக்கிக் களிவந்தாற்போல்
ஆரவாரத்துடனடல்செயநினைந்து
பாரசோரத்தனம் பண்ணிப்பட்டியும்
தூஷ்க்கியும் பிலுக்கியுந் தூஷணஞ்செய்தும்

நலத்துயிர் பரனருள்நாதனும் யேசு
அளித்திடுமெய்மதம் அழிக்கவென்றெண்ணிப்
பழிப்பிரசங்கம் பண்ணுறுரென்று
படிமீதுரைப்பதைப் பழுதறக்கேட்டு
அடிதலையாக்கி யடியேனிரித்தேன்.

நான்சிரித்தேன்.

ஆயிரங்கிரணம் அவனியிற்பரப்பி
வாயுரபானுவை வறந்த புன் மின்மினி
வெல்வேன்றினைந்து வெறிப்பதுபோலும்
பராக்கிரபிரம்மித பருத்தவல்விலங்கினை
உராக்கிரமோடு ஒடித்திடும்மடங்கலைக்
கடுகினுஞ்சிறிய கார்நிறக்கொதுகு
மூடுகியேசுமரில் மூனைவதுபோலும்
படியிலிந்துக்கள் செய்பழிப்பிரசங்கத்துக்
கடிதலையாக்கி யடியேன்சிரித்தேன்

நான்சிரித்தேன்.

பேர்பெறுமத்திரி பிரகற்பதிவியாசர்
நேர்பெறுதக்கர் நிறைபராசரர்மனு
மூதறிபதினெண்மர் முடித்திடுமிருதி
தீதற்கொள்ளிந்துவிற்றங்கிய ராச்சியம்
பொடிபடவொடிந்து பொரிப்பொரியாக
இடியிடித்ததிர்த்தனனீதியாமோகல்
அதிலொருரோமமுயங்கத்திலுறையா
பதிலுறடாவாற் பற்கூப்பிடுங்கி
உயிர்தனையோட்டி உடல்விழுத்தாட்டிச்
செயிருறுமோகல் செய்தவக்காலம்
இந்தியராசரு மெழில்பிராமணக்களுங்
காந்தெரிசைவருங் கடியவைதீகருஞ்
சற்றெனுந்தங்கள் சமயசாட்சியைப்
பற்றியேநிறுத்தப் பலமிலாதொழிந்து
நீறுபட்டழிந்து நிருதூளியாகிக்
கூறுபட்டழிந்து குற்றுயிர்வழிந்து
செத்துக்கிடப்பதைச் சிற்றெனுமுணராப்
பித்தர் சித்தாந்தப் பிரசங்கஞ்செய்து
படியில்மெய்மதத்தைப் பழிப்பதைக்கேட்டு
அடிதலையாக்கியடியேன் சிரித்தேன

நான் சிரித்தேன்.

மாபராக்கிரம மதிலுடனத்தி
பாரிவாரோரரண் படியைவிட்டிரிய
அடியுடனிடியுமதிர்த்தலுந் தகர்த்தலும்
பொடிபடமோதிப் பூதூளியாக்கி
வாரியோரள்ளாப் வறவாப்பேரளியிற்
சோரியாய்வீசிச் சுளற்றுமவ்வேலையில்
கதிரெழுதுகளினுங் கனமிலாச் சிற்றுகள்
எதிர்மொழிபேசி யிறங்கியயவனியில்
மூன்னுளவரனை முகூக்கிறேன் பாரெனத்
தன்னிலேகெறுவந் தங்கியேநிற்றல்போற்
சதுர்வேதசித்தாந்த சற்சுகமெனுந்துகள்
புதுநிலேகொண்டு புழுங்கிவாதாடிப்
படியினிற்செய்யும் பழிப்பிரசங்கத்துக்
கடியேன்சிரித்தேன் அடிதலையாக்கி

நான் சிரித்தேன்.

இருக்கொடுசாமம் என்னுநால்வேதம்
பெருக்கமுசாத்திரம் பேணுசாகம்
யோகசஞ்சக்கிய முள்ளதானாலேழ்
ஆகமமுதலிய வளவிலாநூல்களைப்
படித்தறியாதார் படிக்கநூலில்லார்
பிடிக்கினுந்தன்மதப் போமுறையறியார்
விளக்குமாறதற்கு வீக்கியகட்டையிற்
றளக்குபட்டுக்குஞ்சந் தூக்கினற்போலும்
வேதமோடாகமம் விதையளவறியாப்
பேதைகள்கூடிப் பேர்சதுர்வேத
சித்தாந்தசங்கமாய்ச் சிறப்பாகச்சூட்டி
வைத்தவர்பழிப்பென வழங்குதறன்னைப்
படியினிற்கேட்டுப் பற்களில்லாத
அடிதலையாக்கி அடியேன்சிரித்தேன்.—நான்சிரித்தேன்.
சருவலோகமுந் தங்குமோர்குடைக்கீழ்
மிருகராசன்மேல் வீச்சுமாசனத்திற்
செங்கோலாச்சிச் சிறப்பொடுநடாத்திய
பொங்கியரோமை புரிந்தபராக்கிரம
இராச்சியமதனி லிருந்தபல்லரசர்
வாச்சிவெட்டுடனே வல்வில்லங்குறைறை
நெருப்பினிவிடுதல் நீரினிலமிழ்த்தல்
இருட்டறைபுகுத்தலிரும்பினிற்றூக்கல்
கசையடியிற்றடி கனலினைக்கொழுத்தல்
வசையுறஅளவிலா வாதைகள்புரிந்துங்
கடுகினுஞ்சிறிதாய்க் காணினியதனி
விடுபயிரெனவே இருத்தமெய்யேசு
அளித்தநன்மதத்தை யழித்திடநினைத்துக்
களிப்பிலாச்சினத்தாற் கணக்கிலாதுறுக்கி
ஆட்டியுமோட்டியுமடித்தும்பிடித்தும்
வாட்டியுநீட்டியுங் கோட்டிகள்மாட்டிப்
பூமியதிரப் புலனெலாமிரிய
நேமிகொரிய நெஞ்செலாமெரிய
உற்றவுபத்திரமொன்றுய்மோதிப்
பற்றியெரித்து பலருயிர்மடிந்தும்
திருபரமேசு செப்புவேதத்தினில்
ஒருமயிராகுதலொடியாவண்ணம்
தூணக்கொடுருடக்குக் கூறுமுத்தரந்தென்
றூணக்கமாயெண்டிசை யெங்குமேயோங்கி
அரசர்கள் முடிகள் அடியினிற்படியப்
பிரசைமந்திரிகள் பிரண்டுடலொடிய
மண்ணினிற்குலாலன்வனைந்தபாண்டங்களைத்
திண்ணுறநெருக்கித் திசைதனைநடுக்கி
இருப்புக்கோலாலிறுக்கியேகொருக்கிப்
பொருப்பெனப்பருத்துப் புவிமேலுரத்து
இத்தேசத்திலும் இலங்குமம்மதத்தைப்
பித்தாசித்தாந்தப் பெயருறுசங்கம்
முடித்தமாசெய முறைக்கியேயிறுக்கி
ஒடித்துமீசையில் ரோமமெல்லாம்விழப்
படிமேற்பண்ணும பழிப்பிரசங்கத்துக்
கடியேன்சிரித்தேன் அடிதலையாக்கி

நான்சிரித்தேன்.

உச்சமாகாயம் உளாவியேசெல்லும
வச்சிராதக்கீழ் மற்கயநெரியச்
சிப்பிரக்குருநோய்க் கிருமியொன்றெழுந்து
சப்சப்சப்பெனத் தடுத்திடல்போலும
அதோமுகவாயுஅடல்பிரசண்ட
மதோபெருமாருத மெனப்பெயர்சூண்டு
சகத்தினையழிக்கிறேன் சணப்பொழுதினிலென்
றகக்கெறுவுற்று அறைவதுபோலும்
படியினிற்செய்யும் பழிப்பிரசங்கத்துக்
கடியேன்சிரித்தேனங்கங்கு ஒங்க

யாழ்ப்பாணம்.

இப்படிக்கு,
ஓர் கிறீஸ்தவன்.

புதினச் சங்கதிகள்.

சென்னபட்டினம்.

வலங்கை இடங்கைகட்சி.—சென்னபட்டணத்துக்குச் சமீபத்திலிருக்கும் கோமளீஸ்வரன் கோவிலிலே கார்த்திகை உற்சவங் கொண்டாடினபோது, வலங்கையாருக்கும் இடங்கையாருக்குஞ் சச்சரவு மடந்து போலீஸ்சுப் போனவிடத்தில் போலீஸ் நீதியதிபதி அவர்களிருகட்சியாரும் ஒருமித்து வருகிற வரையில் கோமளீஸ்வரன் கோவிலுக்குள்ளேதானே அடைபட்டிருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானங்கொடுத்தனுப்பிவிட்டார். ஐயோ! இந்த மூடகட்சியிலுல் வரங்கொடுக்குந் தேவதையும் இருட்டறையில் அடைபட்டுச் சிறைப்பட்டிருக்கவேண்டுமா?

அருணோதயம் (உகம்) பத்திரிகை.

காசி.

ஊர்க்கலகம்.—காசிமாநகரத்தில் மலதிருத்தார் எவ்விடங்களி

அஞ் சரிநிறையளவு வைக்கவேண்டுமென்று எத்தனப்பட்டீவே யில அன்றைக்கு அந்த மஸ்திருத்தினுடைய வீட்டை(கூரா)(எரா) பேராய்க்கூடிவளைத்துசூழ்ந்து, மற்றநாளும்ஆயிரக் கணக்கான ஆட்கள் அவருடைய வீட்டை வளைந்தார்கள். ஆகையால், அவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து அம்மஸ்திருத்தைச் சருவாத படிக்கு அங்கங்கே கண்டாய முதலிய வருந் தூறை போந்துறை இருக்கிற இடங்களிலெல்லாஞ் சிப்பாயிமாரைக் காவலாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். சாப்புக் கடைகளெலாம் பூட்டப்பட்டன. ஒரு பெரிய தானியக் குதம் அல்லது கிடங்கு களவுபோய் விட்டது. இவ்வித கலகத்துக்கிடங்கொடுத்த முதலாளிகளிற் சிலரைச் சிறைச்சாலையில வைத்தடைத்துமிருக்கிறார்கள்.

கற்குத்தா.

ஞானஸ்நானம்பெற்றது.—பிறங்கிட்ட அற்பகி மூ. உஅ தூ.வெ ள்ளிக்கிழமை குருச்சரன் போல என்னும ஒரு பிபு அஞ்ஞான மார்க்கத்தை விட்டு மெஞ்ஞான மார்க்கமாகிய கிறிஸ்து சமயத்தில் உட்பட்டு ஞானஸ்நானமும் பெற்றுரெனக் கேள்விப்பட்டபடியால நாமனேவரும் மெத்தச் சந்தோஷப்படுகிறோம.

உபகாரங் கொடுத்தது.—நாகோரென்னும் பேரையுடைய ஒரு ஐசுவரியவான் நமது அதியுத்தம இராணியவர்களுக்கொரு விவேயறப்பெற்ற சால்வையையும அவருடைய புத்திரனுக்கு வயித்தினனும் மாணிக்கத்தினுமும அழுத்திய ஒரு கிறிசையும உபகாரமாய்க் கொடுத்தபடியால், இராணியவர்கள் தாகோரென்பவருக்குத் தமது படத்தையும் தமது நாயகனுடைய படத்தையுஞ் சித்திரித்துக் கொடுப்போமென்றெண்ணி இருக்கிறோமென்றுகேள்வியுற்றோம.

வம்பாயி.

தீப்பற்றல்.—வம்பாயைச் சார்ந்த குறிச்சியில் அக்கினி பற்றினபடியால (கூரா) வீடுகளழிந்தமன்றிக் சில சனங்களுஞ் செத்துப்போனாரெனவும் கேள்விப்பட்டுத் துக்கப்படுகிறோம.

வம்பாயில நின்று பஞ்சும் அபினும் ஏற்றிவந்தகப்பல ஒன்று அற்பகி மூ. கூ. திகதி சிங்கப்பூரில் பாய்ந்துபோனதால அதில ஏற்றிவந்த சாமானகளெலாம அழிந்துபோயின.

கைபர்பாசு—ஆபுக்கானிஸ்றன்.

போர்க்கலகம.—கைபர்பாசிலிருந்து ஐங்கிலேசுகாரர்மேலே ஆபுக்கானா அடுத்த மலைகளிலிருந்துவந்து ஐங்கிலேசுகாரரைச்சார்ந்த இரண்டு ஆபிசர்களையும (யஅ) சனத்தையுங் கொன்றதுமன்றி (ரூ) பேரைச் காயப்படுத்தியும் விட்டோடிப்போயிருக்கிறார்கள்.

நன்னம்பிக்கைமுனை.

கப்பற்சேதம.—இவ்விடத்தில இலண்டனிலிருந்து கப்பல் அக்கப்பாடுபட்டுப்போயிற்று. ஒலறிவருந்த ஆடவர் சேதமின்றித் தப்பிக்கொண்டார்கள். பற்றதில மூருந்த (கூரா) சனங்களில்(கூஅ)பேரைத்தவிர மற்றவர்களெலாருமு மோசமாய்ப் போனதற்காகத் துக்கப்படுகிறோம.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Married.—At Panditeripo, on Tuesday the 13th of December, by the Rev. James R. Eckard, *American Missionary*, Mr. John Woodhull, *late Government School Master of Calpentyn*, to Miss Sarah Bayard.

Incendiaries of the ship Belvidere.—The Magistrates of Bombay having offered, on behalf of the underwriters, a reward of 10,000 Rupees to any one who would give information that would lead to the apprehension and conviction of the incendiaries of the ship *Belvidere* burnt at Singapore, or of the parties who may have instigated them to the commission of the deed, a Mr. C. D. Gilder has come before the police and deposed against *Rumnull Lukha* and *Ulloo Paroo*, the charterers of the vessel as having signified their intention to destroy the ship. They were immediately arrested, but the former was admitted to bail by giving 300,000 Rupees security. The hearing of the case before the police was expected with the most intense interest.

Loss of cattle in Egypt—A letter from Cairoo, Oct. 29, states that in consequence of the unusual rise of the water of the Nile this season, the cattle are dying by *thousands*. 250,000 are said to have died in Lower Egypt within the last two months.

Extensive Fire.—An extensive fire occured recently at Calcutta in a portion of the native town, destroying hundreds of huts, and it was feared also many lives. Particulars have not been received.

Robbery at Dharwar.—A sepoy of the 47th Regiment native Infantry entered one of the officer's houses in the fort about mid-night and carried away his writing desk, containing a considerable sum of money. The officer being awaked, pursued, and caught the fellow about 150 yards from the house.

Pension to sir Robert Sale—Government have granted a pension of £1000 per annum to sir Robert Sale, for the life time of himself, Lady Sale, and Mrs. Sturt in consideration of his heroic conduct in defending the fort of Jellalabad against the attacks of the Affghan forces.

Cholera at Hoobly near Dharwar.—The 13th Regiment Native infantry on its march from Bangalore to Dharwar, was attacked with cholera when near Hoobly which was making frightful ravages amongst the men. 200 cases had occured, of which *ninety* had proved fatal.

Attack of the Affghans on the British forces in the Khyber Pass. As the rear guard of Wild's Brigrade, belonging to general Mc Cashkill's division, and under the command of Major Hoggan were marching from Sundikhana Ghaut to Ali Musjid, in the Khyber Pass it was attacked by the Affghans from the neighbouring heights and 2 officers and 18 men were killed and 16 men wounded.

Riot at Benares—The magistrate of Benares having received an order to establish an equal scale of weights for use in the city, in attempting to enforce it, was met by a furious resistance from the people. His house was surrounded on the first day by a mob of 600 or 700 people, and on the following day by some thousands. The military were called out, and companies of sepoys were stationed at the principal outlets to prevent the egress of the people in mobs. All the shops were closed, and one of the largest grain godowns was plundered. Some of the more forward of the rioters had been imprisoned.

The Marquis of Tweeddale.

(*From the Church of England Magazine, Oct.* 15·)

This nobleman having been appointed to the governorship of Madras, and considered by some the one most likely to succeed Lord Ellenborough as Governor General of India, the following sketch of his character will not be unacceptable to our readers. It is taken from the Rev. C. Stewart's "sketches of Society and manners in Great Britain."

The Marquis of Tweeddale served as a Colonel in the last American war; at that time he was full of conviviality and fond of the gaities of life, and I was most pleasingly surprised to discover that in this respect there has been a very decided change in his disposition and conduct. He is now (1836) a serious and professedly religious man, and is not only a member, but an elder of the Presbyterian Church of the parish. The whole economy of the household is that of a spiritually Christian family, (Mr. S. was his guest for some time) with daily worship led by the Rev. Mr. Thompson, an intelligent and excellent young Clergyman, the Chaplain of the house. The arrangements with reference to the Sabbath are such, that all the servants of the household, notwithstanding the number of guests in the mansion, in addition to the members of the family, can attend church either in the morning or afternoon. When the weather is fine no carriage nor horses are ordered, though the distance to the parish church in the town of Gifford is more than a mile, and the interval between the morning and evening sermon scarce more than an hour. At eight o'clock in the evening a sermon is read by the Chaplain in the dining room, which the whole household is assembled to hear. There was something so serious and devotional, something so becoming the Christian character and name, yet something so unusual in circles of the same rank, in the grouping of the family, the guests and servants thus brought together that my mind and feelings were deeply interested in the scene. Lord Tweeddale and Mr. Thompson requested I should make the evening prayer, and as the Marquis with a warm heart gave me his hand at the close of it, I could not avoid expressing the happiness I felt in witnessing the examples which himself and his family were thus presenting to the circles around them of the trust placed by them in that portion which the world cannot take away. On returning to the drawing room, I had a long and interesting conversation with himself and the Marchioness in referrence to my missionary life, and the friends left behind me at the Sandwich Islands."

Considering private virtue to be the source and pledge of public worth, we may reasonably expect that should the Marquis of Tweeddale succeed to the Governor Generalship of India, he will be the friend and promoter of every enterprize aiming at the enlightenment and moral elevation of the Natives.—*Atheneum Oct.* 27. 1842.

CONTENTS.—அட்டவணை.

Prospectus - -	309	பிரசித்தவாக்கு	310
Communications -	313-314	கடிதங்கள்	314-315
News - - -	316	புதினச் சங்கதிகள்	ib.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.